

DÜŞÜNENLERİN DÜRDÜKLERİ

Prof.Dr. K. Zafer KARAER

Düşünenlerin Düşündürdükleri

Hazırlayan
Prof.Dr. Zafer KARAER

Düşünenlerin Düşündürdükleri

Prof.Dr. Zafer KARAER

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır. Tamamen veya kısmen basılamaz. Fotokopi ve benzeri elektronik ortamlarda çoğaltılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

ISBN 978-605-89811-1-3

Birinci Baskı, 2010

Kapak Tasarımı: (*Varlık Hiçlik...*)

Prof. Dr. Zafer Karaer ve

Mithat Erigüç (*Sabah Fotoğrafçılık ve Video San. Ltd. Şti.*

Ziraat Mah. İrfan Baştuğ Cd. No: 3/2 06110 Dışkapı-Ankara

Tel.:0(312) 3177379-3185183 E-Posta: sabahcolor@ttnet.net.tr)

***“2011 Dünya Veteriner Hekimliği Yılı” ve
“2011 Türkiye Mehmet Âkif Ersoy Yılı”
anısına
ithaf olunur...***

Bu Yapıtın Düşündürdükleri

Öncelikle, bu küçük ancak değerli yapıt için “Önsöz” yerine neden yukarıdaki başlığı yeğlediğime değinmek istiyorum. Elinizdeki kitabın mimarı Prof.Dr. Zafer Karaer; öğrencileri ise yapıtın malzemelerini kendi düşünsel laboratuvarlarında üretip kullanarak kitabın ortaya çıkmasını sağlayanlardır. “İlksöz” de “Önsöz” de onların. Okur, olsa olsa “Sonsöz’ü” söyleyebilir. Ne var ki kendi yayınlarımda da “Önsöz’ler” bulunuyor! Bunları geleneksel ya da uluslararası uygulamaların örnekleri olarak görüyorum. Bu yayına ilişkin düşüncelerimi amaç-sonuç ve yöntem üzerine yoğunlaştırmak istiyorum.

Zafer Karaer’i öğrenciliğinden beri tanırım. Gün geldi meslektaş olduk. Yıllarca aynı koridorda, ancak iki ayrı birimde, ben Deontoloji, Karaer ise Protozooloji Kürsülerinde (bugünkü bilim-anabilim dalları) çalıştık. Zafer’in, eşim Prof.Dr. Şükran Dinçer ile aynı bilim dalının elemanları olmaları birlikteliğimizi uzun ömürlü kıldı. Böylece, kendisini sosyal-kültürel açıdan olduğu kadar tarihsel konulara ilgisi ve yazılarıyla da yakından izleme olanağı buldum. Bilim alanı dışındaki yazılarının neredeyse tümünü okudum; düşüncelerimi kendisi ile paylaştım. Fakülteden 2003 yılında resmen emekliye ayrılmama karşın değindiğim konuda iletişimimiz hiç kopmadı. Kendisine yakın zaman önce yayımladığım “*Veteriner Hekim Gözüyle Veteriner Hekim Mehmet Âkif Ersoy Dosyası*” adlı kitabıma ilişkin olarak internet ortamındaki yazıları nedeniyle teşekkür etmek için uğramıştım. Elinizdeki yapıtın taslağını gösterdi; nasıl ortaya çıktığını anlattı ve yayımlamak istediğini söyledi. Çok duygulandım. Çalışmayı yöntem ve sonuç açısından eğitim sistemimizde önemli bir örnek olarak gördüm. Nedenini açıkladım; Zafer Hoca da düşüncelerimi önsöz kapsamında yazmamı istedi. Sonuçta kalemimden bu satırlar döküldü.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin İkinci Cumhurbaşkanı İsmet İnönü’nün, ülkemizde veteriner hekimliğin 100’üncü yılında yaptığı konuşma “**Anıtsal**” nitelikli bir tarih belgesi olarak önemini ve değerini günümüze dek yitirmemiştir; umarım geleceğe de

taşınacaktır. Konuşmasında *"Denebilir ki insan hekimliği veteriner yanında okyanusa karşı bir iç deniz gibidir."* diyor İnönü. Bu özlü söz yalnız veteriner hekimliğinin bilimsel genişliğini ve derinliğini göstermekle kalmaz, özünde saklı diğer özelliklere de gönderme yapar. İnönü; kanaatini şu anlatımla güçlendiriyor: *"Milletin fende kalkınması ve gelişmesi için veteriner başrol sahibi olanlardandır. Biyoloji, veterinerin himmeti ile ufuklarını genişletebilir. Birçok hekimlik meselelerini halletmek, ancak hayvanlar üzerinde araştırmalar yapmakla mümkün olabilir."* Bu söylemi meslek bağnazlığını bir yana bırakarak değerlendirmek gerekir. Açıkça görülecektir ki veteriner hekimler, insan dâhil, canlı âlemin pek çok türünü konu edinmiş bir mesleğin bireyleridirler. Öğrencilikleri ve meslekî yaşamları boyunca canlıların anatomik, fizyolojik fonksiyonlarını, patolojik bozukluklarını çıplak gözle görülemeyen yönleri ile incelemişler ve karşılaştırmalı (*komperatif*) olarak değerlendirme kabiliyeti kazanmışlardır. Bu yetenek onların genetik yapılarında var olan sanatsal ve düşünsel alandaki yeteneklerini de tetiklemiştir. Böylece gerek dünyada, gerekse Türkiye'de veteriner hekimler arasından çok sayıda nitelikli edebiyatçı, ressam vb sanatçı çıkmıştır. Bu rastlantısal bir olay değildir.

Ülkemizde zootekni biliminin öncülerinden olan, Cumhuriyetimizin 1940-60'lı yıllarının sanat ve edebiyat dünyasının tanınmış isimleri arasında yer alan, birçok eseri Devlet Tiyatrolarında sahnelenen, *"Güzel Helena"* adlı eseri ile Dünya Tiyatro İkincilik Ödülünü ülkemize getiren, Doktora Tezimin isim babası, Merhum Hocam Prof.Dr. Selahattin Batu şöyle diyor: *"Memleketimizin kimi yarı aydınları veterinerlikle fikir ve sanat çalışmalarını bağdaştıramaz, hatta bunları birbirine bir türlü yaraştıramazlar. Kanılarına göre bir Ziya Gökalp'in son sınıfına kadar Yüksek Veteriner Okulunda okumuş olması, bir Mehmet Âkif Ersoy'un aynı öğretimi yapması şaşılacak bir şeydir. Oysaki asıl şaşılacak olan şey tıp, biyoloji gibi çeşitli müspet ilim alanlarında pek mükemmel fikir adamlarının yetişebileceğine akıl erdirememek, hatta böyle bir eğitimi her çeşit yetişkinlik için gerekli saymamaktır. Aslında fikir ve sanat, hiçbir öğretimin ya da mesleğin tekeli altında*

değildir, olmamıştır da. Her zaman, her memlekette bu çeşit yaratıcılar, hiç umulmadık şartlar içinden ortaya çıkmışlar, hiç beklenmedik yerlerden insanlara seslerini duyurmuşlardır. Çünkü asıl yetiştikleri okul iç hayatlarıdır onların; kendi araştırmaları, aranışlarıdır."

Mehmet Âkif Ersoy, Ziya Gökalp ve Selahattin Batu gibi ülkemizin önde gelen sanat adamlarının ve dünyaca ünlü Cengiz Aytmatov gibi yazarların başarılarında şüphesiz onlara veteriner hekimliği mesleğinin kazandırdıkları yatmaktadır.

Muzaffer Bekman'ın "*Veteriner Mesleğinde Fikir ve Sanat Adamları*" adlı eserinde ve Mehmet Turan Yazar'ın "*Veteriner Şairler Antolojisi*" içinde çok sayıda meslektaşımızın düşünsel ve sanatsal yeteneklerini sergileyen örnekler sunulmuştur.

Bilindiği gibi, içinde bulunduğumuz 2011, tüm dünyada "*Veteriner Hekim Yılı*" olarak kutlanmaktadır. Bu çerçevede Nisan ayında TBMM Şeref Holü'nde ve Ankara Hipodromu'nda "*Veteriner Hekim Ressamlar Sergisi*" açılmıştır. Sergilerde 22 veteriner hekimin 96 tablosuna yer verilmiştir. Etkinliklerde yer alan meslektaşlarımız arasında uluslararası sergilere katılmakta olan ve yapıtları dünyaca ünlü galerilerde satılan sanatçılar da bulunmaktadır.

Yakın geçmişte yitirdiğimiz gazeteci, yazar, medya dünyamızın başarılı yönetmeni Orhan Duru, günümüz yazarlarından İlhan Erdost ve daha nicelerinin veteriner hekim oldukları unutulmamalıdır. Kaç öğrencimiz ve meslektaşımız Yakup Deliömeroğlu'nun "*Türkiye Yazarlar Birliği Başkanı*" olduğunu, Mahir Adıbeş'in aldığı edebiyat ödüllerini, Harun Yörgüç'ün bestelenmiş ve TRT repertuarına alınmış şiirlerini, Osman Namdar'ın, Rauf Yücel'in, Osman Hassa'nın, şiir kitaplarını biliyor ve okuyor. Bu güzel örnekler çoğaltılabilir.

Türkiye'de 1980'lerden sonra gelişen siyasal ve sosyal olayların en olumsuz yönleri üniversiteleri etkilemiştir. Üniversitelerde bilimsel, yönetsel ve mali özerklik yok edildiği gibi, düşünsel ve sanatsal yaşam da dumura uğratılmıştır. Veteriner Fakültesinde 1930'lardan itibaren öğrencilerin çıkardığı *Merhem*, *Evrin* ve *Chiron*

gibi dergilerde öğrenci ve öğretim üyelerinin edebi çalışmaları yayımlanmıştır. Özellikle Evrim’de, yalnız Veteriner Fakültesi öğrencileri ve öğretim elemanlarının değil, 1950’lerin önde gelen yazar ve şairlerinin de ürünleri yer almıştır.

Ankara Üniversitesi’nin kurulmasından (1946) sonraki yıllarda, fakülteler arası sanat etkinlikleri ve münazaralar gerçekleştirilmiştir. Benim öğrencilik dönemimde ve asistan olduğum 1960’lı yılların başında Fakültemizde ünlü yazar ve şairlerin de katılımıyla “*Şiir Geceleri*” düzenlenmiştir. Denebilir ki 1980’lerden günümüze dek geçen 30 yıllık süre içinde düşünsel ve sanatsal dünyamızın kan damarları kesilmiştir. Böyle bir ortamda ne öğrenciler, ne öğretim elemanları, ne de meslektaşlarımız sanatsal etkinliklere katılabilmiş ya da gerçekleştirebilmişlerdir. Kendi toplumundan destek ve övgü almayan bir sanatçı, yazar, şair başarılı ve üretken olabilir mi?

Sağlık bilimlerinin dehası Pasteur’e sormuşlar: “*Üstat, nasıl oluyor da böylesine çok ve önemli buluşlar yapabiliyorsunuz?*” Yanıt: “*Tesadüf*”. Orada bulunan Pasteur’un bir arkadaşı ekliyor: “*Üstat, öyle de tesadüflerden ancak ona hazır kafalar yararlanabilir.*”

İnanınız, meslek toplumumuzda sanatsal alanlarda öne çıkacak çok sayıda “*hazır kafa*” mevcuttur. Yeter ki onlara ortam sağlansın, fırsat verilsin, sesleri solukları kesilmesin.

Kanımcı Sevgili Zafer, görünümde alçak gönüllü, sessiz sedasız, kendi çapında bir olanak sağlamıştır. Olgunun özünde ise geçmişî canlandırabilecek bir enerji yatmaktadır. Öğrencilerimizin düşünce dünyalarından sergiledikleri örnekler, mevcut enerjinin fışkırmaya hazır olduğunu kanıtlamaktadır. Hem Zafer Hocayı hem de onun eylemine katılan öğrenci kardeşlerimi içtenlikle kutluyorum. Veteriner fakültelerimizin ve meslek örgütlerimizin yöneticilerinin ortaya çıkartılan yapıtı bir de yukarıda değinilen konuları dikkate alarak okumalarını diliyor ve bekliyorum.

Prof.Dr. Ferruh DİNÇER

Bu Yapıtın Oluşumu...

Öncelikle Sayın Hocam Prof.Dr. Ferruh Dinçer'in kitap hakkında "*Bu Yapıtın Düşündürdükleri*" başlıklı yazısı ve yazı içeriğindeki şahsımla ilgili teveccühlerinden dolayı kendilerine çok teşekkür ediyorum. Ayrıca yapıtı olağanüstü üslupla amaç-sonuç ve yöntem bakımından meslek tarihi süzgecinden geçirerek irdeleyen sayın hocamın bu güzel yazısını kitabın "*İlksözü*", "*Önsözü*" olarak değerlendirmek istiyorum.

Yapıtın doğuşu, gelişmesi ve bir kitap haline dönüştürülmesi hakkında okurları bilgilendirmek amacıyla yazılması gerekli bu bölümü ise "*Bu Yapıtın Oluşumu...*" alt başlığı ile vermenin uygun olacağını düşündüm.

Kitabın doğuşu, gelişmesi ve hayata geçirilmesinde gerek yıllardır üniversitelere ilköğretim ve liseden muhakemeden, dil bilgisinden ve genel kültürden yoksun teste dayalı eğitim modeli ile yetişmiş öğrencilerin gelmesi ve gerekse üniversitelerde 1980'lerden sonra bilimsel, yönetsel ve mali özerklik ile birlikte, sosyal, düşünsel ve sanatsal yaşamın da yok olma düzeyine inmesi sonucunda geçmişe göre nitelikli meslek sahibi, nitelikli akademisyen, nitelikli yazar, şair, düşün insanı ve nitelikli sanatçının daha az yetişmesi en büyük rolü oynamıştır.

İşte bu olumsuz şartlar altında 1985 de derslerine girmeye başladığım yıllardan itibaren öğrencilerimin hem mesleki hem de aydın düşünceli, nitelikli ve çoklu bilgi ile donatılmış gerçek manada meslek sahibi, en önemlisi nitelikli bir insan olmaları için ne yapabilirim düşüncesi kafamda hep vardı. Bunun için öğrencilerimle ders esnasında, ders aralarında ders konuları dışında başta mesleki olmak üzere farklı güncel ülke ve dünya sorunları ile çeşitli sanat dalları üzerine de söyleşiler yaparak onların düşüncelerine zenginlik, derinlik kazandırmaya çalıştım ve çalışmaktayım.

Öğrenci ile söyleşilerime halen devam etmekle birlikte 2003 yılında fikirlerin, düşüncelerin yazılı hale dönüşmesinin daha yararlı

olacağına karar verdim. Çünkü söyleşilere mevcudun tamamı katılmıyor, katılamıyor, ya da katılanların bir kısmı fikirlerini tam olarak ifade edemiyordu. Ayrıca düşünce ve fikirler sadece konuşulduğu mekanda kalıyor, yani kalıcılığı ve farklı mekanlara taşınması söz konusu olmuyordu. Diğer taraftan Hz. Mevlana'nın da: *"Okumayı öğrendim... Kendime yazıyı öğrettim sonra... Ve bir süre sonra yazı kendimi öğretti bana..."* şeklinde ifade ettiği gibi, yazmanın okuma ve düşünme ile ilgili olması, ayrıca bir kişinin kişiliğini ortaya koyması, kişiyi tanımlaması bakımından, yani kişinin DNA'sı olması bakımından yazmanın tartışılmaz öneminden yola çıktım...

...Ve 2003 yılından itibaren 2005 yılına kadar mesleğe bakış açıları hakkında, 2005-2008 yılları arasında ise mesleki ve ayrıca genel ülke sorunları olmak üzere, serbest konularda ödev ve not karşılığında, 2008'den itibaren ise yine ülke sorunları ve mesleki sorunlar ile serbest konularda **"Düşünenlerin Düşündürdükleri"** adlı altında kompozisyon yarışması şeklinde fikir ve düşüncelerin yazılı hale dönüşmesini sağladım. Son dört yıldır gerçekleştirdiğim (2008-2011) yarışmada notla birlikte ilk üçe ve takip eden yedi kişiye mansiyon ödülü olarak cüzi miktarlarda para ödülü de verdim. Ancak vermiş olduğum para ödülünün tek şartı: *"para ödülü kazanan kişi istediği herhangi bir konuda en az bir kitap satın alacak ve tarafımdan imzalanan bu kitap, o kişinin kütüphanesinde saklanacak!!!"*

İşte edinmiş olduğunuz bu kitap; sizlerle de paylaşmak zorunda olduğuma inandığım için mensubu olduğumuz mesleğin ülkemizde ki durumunu ortaya koyan; mesleği ve sorunlarını dile getiren tarafımdan yazılan *"Kendini Arayan Meslek Veteriner (Hekim?) lik!!!!..."* başlıklı yazı hariç, geri kalan yazıların tamamı öğrencilerime ait olup, 2003 yılından itibaren her yıl toplanan yüzlerce yazıdan seçilenlerin bir araya getirilmesi ile hazırlanmıştır.

Kitapta yer alan yazıların seçiminde konu başta olmak üzere, üslup, tarz, akıcılık ve orijinallik dikkate alınmıştır. Genellikle ülke

sorunları ile ilgili konular olmak üzere meslek sorunları ve meslek sevgisi, memleket sevgisi, Atatürk sevgisi ve felsefi konulardan örneklerle kitapta yer verilmeye çalışılmıştır. Yazım şekli itibarı ile genellikle düz yazı olup çok az şiir de kitapta yer almıştır. Bununla birlikte farklı yazım tarzları da bilhassa kitaba konmuştur (*Genç Bir Zihinde Usta-Çırak Monologları, Aile Tipi Cezaevi*).

Kitap niçin 2011’de gerçekleştirildi. Bunun iki nedeni var: Bunlardan birincisi 2011 yılı dünyada veteriner hekimliği öğretiminin 250’ci yılı olması ve buna bağlı olarak 2011’in “*Dünya Veteriner Hekimliği Yılı*” ilan edilmesi, ikinci neden ise ilk sivil veteriner okulundan birincilikle mezun olmuş ve 20 yıl meslekte çalışmış bir veteriner hekim olan, aynı zamanda bir edebiyatçı, bir şair, dahası milli şair, bir eğitimci, bir gazeteci ve ilk meclis üyesi bir milletvekili ve bütün bu kimliklerine yerine göre ittihat terakkici, yerine göre kuva-yi milliyeci, yerine göre bürokrat ve diplomat, yerine göre bilim insanı, yerine göre üniversite hocaı, yerine göre camilerde vaaz hocaı, yerine göre asker, yerine göre sporcu gibi eylemci kimliklerini de ekleyerek, toplumsal sorumluluğunu ve ülkeye katkılarını en üst düzeyde gerçekleştirmiş bir “vatansever”, her şeyden önemlisi meslektaşımız Mehmet Âkif Ersoy adına Türkiye’de 2011’in “*Mehmet Âkif Ersoy Yılı*” ilan edilmesidir.

Bu yüzden veteriner fakültesi öğrencilerinin düşünce ve fikirlerini içeren bu kitabı kutlanmakta olan “*2011 Dünya Veteriner Hekimliği Yılı*” ile “*2011 Türkiye Mehmet Âkif Ersoy Yılına*” **ithaf etmekten** gurur, heyecan, mutluluk duyuyorum. Bu arada özellikle bu paragrafı yazarken çok duygulandığımı itiraf etmek isterim. Çünkü ülkenin geleceği olan gençliğin bilhassa ülke ve meslek sorunlarına ve çözümlerine ait farklı fikir ve düşünceler, görüşler kalıcı yapıt haline getirilerek gelecek kuşaklara aktarılması ve aynı zamanda bu yapıtın meslekte çok önemli günler adına ithaf edilmesi bugüne kadar çok fazla değer katamadığımız mesleğe ve meslektaş, vefa borcunun kısmen de olsa ödenmesi olacaktır.

Tabii ki öğrencilerime ait bu yazıların, dolayısı ile yarışmaların devamı gelecek, Fakültemde her yıl *"Düşünenlerin Düşündürdükleri"* kompozisyon yarışmasını sürdürmeye çalışacağım. Fiili görev süremi 2017 yılında dolduruyorum, bu tarihten sonra da aynı şekilde yarışmayı devam ettirmek ve kalıcı, geleneksel hale dönüşmesini sağlamak en büyük dileğimdir. Hatta bu yarışmanın sadece Ankara Veteriner Fakültesi ile sınırlı kalmayarak ülkedeki bütün Veteriner Fakültelerini içine alacak şekilde genişletilerek yapılması ise daha da büyük arzumdur.

Bu kitapta yazısı yer alan veya almayan tüm öğrencilerime çok teşekkür ediyor, sağlıklarının ve başarılarının yaşamları boyunca sürekli olmasını diliyorum. Ayrıca öğrencilerimin daima sağlıklı özgür düşünen, ülkesini seven, ülke menfaatlerini kendi menfaatlerinden ön planda tutan ve kendilerinden sonra gelecek nesillere devraldıkları şartlardan daha iyi şartlarda bir ülke bırakma gayreti içinde olmaları en büyük arzumdur. Saygılarımla...

Prof. Dr. Zafer KARAER

Teşekkür

Her konuda olduğu gibi bu kitabın yazılmasında da yakın desteğini, teşvikini gördüğüm ve beni hiçbir zaman yalnız bırakmayan sevgili eşim Neriman Karaer'e;

Ayrıca, kitabı imlâ ve düzenleme bakımından titizlikle gözden geçiren tavsiyelerde bulunan Dr. Abdullah Karaer'e, Dr. Savaş Volkan Genç'e, kitap kapak tasarımını gerçekleştiren Sabah Fotoğrafçılık San. Ltd. Şti. sahibi Mithat Erigüç'e ve kitabın basımını yapan Medisan Yayınevi sahibi Veteriner Hekim Fahri Durmaz'a ayrı ayrı teşekkür ederim.

Zafer Karaer

Hayatın İçinden Bazı Hiçler

-Hiç cep telefonumu doldurmada Fakültemdeki elektriği kullanmadım...

-Hiç sinek, böcek kovucu ve öldürücü satın almadım, kullanmadım...

-Hiç kağıt mendil satın almadım...

-Hiç sadece gazete almak için özel otomobilimi kullanmadım...

Zafer Karaer

İÇİNDEKİLER

İthaf.....	III
Bu Yapıtın Düşündürdükleri.....	IV
Bu Yapıtın Oluşumu.....	VIII
Teşekkür	XI
Hayatın İçinden Bazı Hiçler.....	XII
İçindekiler.....	XIII
Makaleler	1
Kendini Arayan Meslek Veteriner (<i>Hekim?</i>) lik!!!... ..	2
Aşkla	7
Bebeğim!	10
Atam “İzin” Deyiz!	14
Tanrı’nın Eli... ..	16
Dost	21
Seksek!	24
Hayallerin Ülkesi	26
Uyan!	28
Toplumsal Gölgesinde Sessizce “Yaşamak”!	30
Büyüyünce	35
Baş Parmak	38
Ait Olmak	41
2023 Rüyası	43
Veteriner Hekim Olmak!	45
Genç Bir Zihinde Usta Çırak Monologları	47
Sahnedeki Büyü	50
Türk Gençliğinin Seslenişi!	52
Kayıplar Ülkesi	55

Gölge Oyunları	58
Medeniyet Dedikleri!	63
Kültür Yozlaşması	67
Rüya Çıkmazı	70
Körler Yurduna Ayna Satmak	73
Daima Birlikteyiz	75
Zihnın Sınırlarında Gezinmek... ..	77
Aşk	80
Veda	82
Düşün!	85
Vakit Daha Var	88
Öteki!	92
İlk Adımın 92. Yılı	96
Aile Tipi Cezaevi	100
Şiirler.....	104
Hayatı Doya Doya Yaşa!	105
Yalnızlığım!	107
S(B) en-ce	109
Emin misin?	111
Özdeyişler	113
Son Söz.....	114

MAKALELER

**Kendini Arayan Meslek Veteriner
(*Hekim?*) lik!!!!...**

“2011 Dünya Veteriner Hekimliği Yılı’nda”;

Türkiye’de Kendini Arayan Meslek Veteriner (*Hekim?*) lik!

Ülkemizde, farklı tarihi belgelere ve bilhassa baytarnamelere göre 10-11 asırlık, batılı manada ise 169 yıllık, geçmiş i ile belki de en köklü mesleklerden biri olan veteriner (*hekimlik?*) lik; yıllar içinde yit ik olmasa da, silik olma noktasına nasıl gelmiştir. Bu noktaya gelinme nedenini; geçen tarihi süreç irdelendiğinde açıkça görülür. Kötüye gidiş in başlangıç noktasının, 1980 ve takip eden yıllar olduğu, Türkiye’de her konuda bir milat olarak kabul edilen bu tarih ve devamında, gerek Tarım Bakanlığında teşkilatlarda gerçekleştirilen yeniden yapılanmalar ve gerekse eğitim alanında YÖK’le birlikte hayata geçirilen uygulamalar meslekte geriye gidiş in, kötüye gidiş in, ya da mesleki itibar kaybının başlangıcı olmuş ve bu durum bugüne kadar hız kaybetmeden katlanarak devam etmiştir. Önlem alınmazsa; maalesef bundan sonra da devam edeceği mutlak görülmektedir. Çünkü geçen 30 yıllık süreçte, ne yasama da TBMM’sinde görev alan meslektaşlar, ne yürütmede görev alan meslek icracıları ve ne de mesleki sivil toplum kurumları ile özel meslek temsilcileri tarafından, kötü gidiş i durdurucu atılmış olumlu adım olmamıştır. Mesleğin içinde yaklaşık 40 yılını geçirmiş biri olarak, bu durum birçok meslektaşım gibi beni de çok üzmektedir. Gerçekten 169 yıllık geçmiş in 140 yılında kamuda, eğitimde ve de dolayısı ile toplumda kazanılmış birçok mesleki değer, donanım ve de itibar, son 30 yıllık dilimde kaybedilerek, bugün kendini arayan bir meslek durumuna gelmiştir.

Buna karşılık her yıl ve yıl içinde yapılan farklı mesleki etkinlikler de, genellikle dışarıdan (*TBMM, ilgili bakanlıklardan: Tarım, Sağlık, Orman gibi; ilgili eğitim kurumlarından: YÖK’ten*) pek değil, hiç itibar görmeyen ve kendi aramızda gerçekleştirilen meslek kutlamalarında, veteriner (*hekimlik???*) lik mesleğinin çok önemli olduğundan, ülke için olmazsa olmaz mesleklerin en başında geldiğinden, hatta hekimlikler arasında en önemli hekimlik mesleğinin veteriner (*hekimlik?*) lik olduğundan, kendi kendimize

bahsederiz; yani kendimiz söyler, kendimiz dinler, kendimiz alkışlarız. Bazen hızımızı alamayıp tek tıp diyerek, bazen zoonoz hastalıklar diyerek, insan hekimliği ile veteriner (*hekimlik?*) liği ortak payda da buluşturur ve iki mesleği eşit hale getiririz. Ama bu durum sadece lafta, yazıda ve bazı sempozyum, seminer ve kongrelerde hoş bir seda olarak kalır. Bazen insan hekimleri ile aynı iş alanında, aynı ortamda, aynı çalışmaları da paylaşıyoruz, ancak iş tazminat ve döner sermaye ücretlerinin paylaşılmasına gelince, insan hekiminin veteriner hekime göre 3-4 kat fazla alması karşısında hakkımızı savunamayız, yine hekim olarak aynı işyerinde insan hekimleri ile birlikte dış hekimlerinin ve hatta eczacıların bile yararlandığı kanunlardan bir hekim (!) olan veterinerlerin yararlanamamasına ve yaklaşık 2 kat fark eden ücret yansımalarına da ses çıkarmayız. Bu durumda veteriner hekimler “hekimlik” statüsünden farklı bir yerde mi?, değerlendirilmiş oluyorlar, diğer bir ifade ile Türkiye Cumhuriyeti kanunlarından 6343 sayılı kanunla elde etmiş oldukları “hekimlik” unvanları yok mu sayılıyor!!!... Bütün bunlar hekimlik bakımından mesleğe; hem çalışma yerlerinde, hem de toplumda itibar ve saygınlık kaybettiriyor ve meslek yok olma noktasında kendini arıyor!!!..

Hekimlikler arasında yok olma noktasında olan meslek, acaba veterinerlik noktasında nerede? Diye sorgulandığında; Bakanının meslektaşımız olduğu bakanlık teşkilatlarında veteriner (*hekim?*) olarak yeri yukarıda ki durumdan çok farklı değildir. Üstüne üstlük burada iş yeri aynı olduğu halde, aynı iş paylaşılmamaktadır, yani burada insan hekimleri, dış hekimleri ve eczacılar yoktur; burada ziraat, gıda, hatta orman mühendisleri vardır. Bu mühendisler, 81 il ve yüzlerce ilçe tarım müdürlüklerinin, onlarca üretme çiftliğinin ve onlarca gıda ünitelerine ait laboratuvarların büyük çoğunluğunda idare kademelerin en üstünde yer alarak, yani karar verme merciinde bulunarak, ülke hayvan sağlığı ve dolayısıyla hayvansal kökenli insan sağlığı politikalarını yönlendirirler, yönetirler. Maalesef veteriner (*hekim?*) ler, bu kamu kurumlarının büyük bir çoğunluğunda idari kademelerde, karar verme noktalarında,

dolayısı ile ve en önemlisi de ileriye yönelik meslek politikalarının planlanmasında yokturlar. Çoğunlukla alınan kararların uygulayıcıları olarak vazife yapmaktadırlar, yani "Gözlerimi kapar, vazifemi yaparım!". Tabii ki!!! bu durum beraberinde, veteriner (*hekim?*) lik mesleğinin hem çalışma yerinde, hem de toplumda itibarının, saygınlığının kaybolmasına ve yok olma noktasında kendini arar duruma düşmesine neden olmaktadır.

Diğer taraftan mesleki icraat noktalarında veteriner (*hekim?*) lik mesleğinin kamuda ve toplumda yukarıda ifade edildiği gibi kendini arar hale düşmesi eğitim-öğretim üzerine de olumsuz yansımıştır. Tabii ki burada olumsuz olarak yansıyan bir diğer faktörde YÖK'le birlikte bütün üniversitelerde değişen yapılanma anlayışı ile gelmiştir. Özellikle üniversite ve fakülte sayılarında ki plansız ve alt yapısız artışlar; akademisyenlikte yükselme ve atamalarda puan ve takvime bağlı yine plansız ve programsız bir şekilde, öğretim üyesi sayılarında ki artışlar, diğer fakültelerde olduğu gibi veteriner (*hekim?*) fakültelerindeki eğitim-öğretim kalitesinin düşmesine de neden olmuştur. Bu yüzden meslek tercih sıralamalarındaki yeri her geçen yıl düşmüştür. Örneğin bu sene (2010) diğer hekimlik fakültelerinde sıralamalar tavan yaptığı (*tıp fakülteleri ilk 3-4 binlerden, keza diş hekimlikleri yine ilk 7-10 binlerden öğrenci almıştır*) halde, veteriner (*hekim???*) fakültelerinde, sıralamalar taban yapmıştır (*75-100 binlerden öğrenciler kaydını yaptırmıştır*). Yani meslek tercih noktasında da ayaklar altındadır. Bu durum meslek geleceğinin de tehlike ve tehdit altında olduğunu gösterir.

Bu yüzden veteriner hekimlik mesleği daha fazla yıpranmadan, yıpratılmadan; her türlü kamu, özel kurum ve kuruluşlar ile fakülteler olarak mesleğe sahip çıkalım! Yoksa! Bu şekilde devam ederse, ortada sahip çıkılacak meslek kalmayabilir! Bunun için bugüne nasıl gelindiğindeki yapılan işlerin tersi uygulanarak kötü gidiş durdurulabilir. Dönüş noktasında, önce Veteriner mi?? Hekim mi??, ya da Veteriner Hekim mi?? Olunduğuna karar verilmeli ve ona göre haklar savunulmalıdır. Deve kuşu gibi deve ve kuş

aralığında kalınmamalıdır. Eğer meslekte iade-i itibar isteniyorsa, "hekimlik" ön plana çıkarılmalıdır. Zaten birçok kamu kuruluşunda diğer hekimlerle bir arada çalışılmaktadır; buradaki hekimlik haklarından yararlanmaları yönünde çalışmalar yapılmalıdır. Yine kamuda kendi mesleki planlarını hem günlük, hem de ileriye yönelik olarak kendileri yapmalıdırlar. Ayrıca fakülteler de gerek lisans ve gerekse mezuniyet sonrası (*uzmanlık gibi, TUS;DUS gibi VUS getirilmeli!!!*) eğitimlerde hekimlik nosyonu verebilecek programlar uygulanmalıdır. Bunun da halen Ankara'da uygulanan Avrupa'nın önerdiği EAVE programlarıyla olacağı, edinileceği, tartışmalıdır, bu programın birebir uygulanması yerine belki ondan örnekler alınabilir, ama bizim kalıplarımıza uyan, bizim kendi gerçeklerimize göre eğitim-öğretim programları yapılmalıdır.

Yoksa; Kanunlarla elde ettiği halde haklarından yararlanamayan, kendi geleceğini planlayamayan ve ne olduğu, ya da olacağı belli olmayan bir meslek, silinmeye, yok olmaya, kendini aramaya mahkumdur!!!!. Saygılarımla,

Zafer KARAER-2010 ve 2011...

Aşkla...

Aşkla...

Aşk... Aşk her kırıntısının altında saklanır. Karınca gelir o kırıntıyı alır, aşkla dolanır. Aşk, her su damlasının içinde vardır. Aksamadan akar, berrak... Buradaki aşk bağdır, bağlılıktır. Aşk pişen her yemekte vardır. O yemeği yiyenin yaşamı olur, sağlığı olur aşk...

Aşk sevgilide, eşte, annede, babada, müzikte, kitapta, temizlikte, dostlukta, giyinmede, yemek yemede vardır. Öyleyse aşk meslekte de olmalıdır. Fakat bundan öte gelecekteki mesleğinin "öğrencisi" olmakla başlamalıdır aşk.

"Bu okula isteyerek mi geldiniz?" sorusuna heyecanla, coşkuyla el kaldırabilmektir. Yahut bu soru sahibine merak dolu parlayan gözlerle bakıp soruyu hiç sordurmamaktır. Fark etmesini sağlamaktır.

"Öğrenen" olmaktan hiç usanmamaktır, "öğreten" olduktan sonra bile...

Doğanın farkına varmaktır. Hayretler içinde kalmaktır... Şaşırmaktır. Soru sormaktır. Cevap bulamamaktır. Bazen susmak, bazen alabildiğine konuşmaktır.

Biz "Veteriner Hekimliği" öğrencileri için "hekim" olma mutluluğunu ve gururunu şimdiden taşımaktır aşk. Hayallerle uyumak, planlarla uyanmaktır.

Bir yavru kedinin, köpeğin dilinden anlayıp onu sağlığına kavuşturmanın sevincidir. Doğada hiçbir şeyin sebepsiz olmadığına inanamamaktır bazen... Öğrenmeyi istemektir. Öğrenmektir.

Çağın gerektirdiği düzende bir bir yitirilirken değerler, bu duygular kaybedilmemelidir. İçimizdeki gençlik ateşi çalışkanlıkla, ilkelerle, bilimle, sevgiyle, aşkla ve hoşgörüyle birleştirilmeli, "Türk Gencine" yakışır hareketlerle süslenmelidir.

Bunun için boşa geçecek senelere mahkûm olmayalım. Şimdi! Şu an! Şu dakikada geç kalmış değiliz. Haydi, duralım bir dakika. Önce hiçbir engeli, dostu-düşmanı düşünmeden, salt yalnızlıkla, yalnızca altmış saniye...

Ellidokuz, ellisekiz, elliyedi... kendini seviyor musun? Ya ülkeni? **Elli, kırkdokuz...** Gerçekçi misin? Yapacak mısın? Kararlı mısın? Başaracak mısın? **Yirmi, ondokuz, onsekiz...** Peki, ya sen? hala dakika bitsin diye geriye doğru sayacak mısın?!

Biz başaracağız!

Biz kararlıyız!

Biz yapacağız!

Biz, öğrenmekten ve üretmekten yılmayacağız. **Beş, dört, üç...** Devam edersen, sen sıfıra ulaşacaksın. **İki, bir...** ve sıfırın boşluğunda yaşadığın toprağın hakkını vermeden kaybolacaksın.

Bir adımın kalsa dahi sıfıra, yok olmaya, **bir**'in ortasında **iki**'ye adımla... Aşkla...

Ayça SAĞ-2011

Bebeğim!...

Bebeğim!...

Geleceğe dair hayallerim planlarım var. Bunların içinde en çok bir bebeğimin olmasını istiyorum. Ama bebeğimi dünyaya getirmekten çok korkuyorum.

Hasta olursa diyorum. O mini minnacık bedeni hastalanırsa ya... Ülkemin hastanelerinde bebekler ölüyor. Anneler ölüyor. İnsanların paraları olduğu kadar hasta olmaya hakları oluyor. İş olmayan sosyal güvencesi olmayan insanlar parasız tedavi edilmiyor. Göz göre göre ölüme terk ediliyor. Diğer taraftan bir doktor günde yüzlerce hastayla ilgilenmek zorunda kalıyor. Hastalıklara yanlış teşhis konabiliyor veya ilgilenilmiyor hastalarla. İnsana saygı göremiyorum hastanelerde ve gelecekte de bu durumun değişeceğini sanıyorum.

Bebeğim büyüyecek, yürümeye başlayacak; güzel havalarda elinden tutup oyun parkına götürmek isteyeceğim onu. Sokaklarda yürüyeceğiz birlikte. Sokaklar pis, kirli... İnsanların attığı çöpler var sokaklarda ve yere tüküren insanlar var Türkiye’nde. Birbirlerine ve yaşadıkları çevreye saygısı kalmamış insanlar benim küçük yavrumu mu düşünecekler? Bakar kör olmuş insanoğlu ve git gide gözlerini de kayıp ediyor, yeniden görmelerinin umudu hiç kalmıyor.

Yedi yaşına geldiğinde bebeğim okula alacaklar onun beynini köreltecekleri ezberi yüceltecekleri, soru sorduğunda, sorgulandığında dışlanıp küçümseyecekleri sosyal hayattan soyutlayıp köhne ders kitaplarına hapsedecekleri şablon eğitim sisteminin içine çekecekler bebeğimi ve okulları da paraya göre olacak. Parası olmayan yavrucaklar 50-60 kişi boğulacaklar küçücük bir sınıfta, milyonlarca parası olan zengin ailelerin çocuklarının piyanosu bile olacak. Paraya göre eğitim imkânı sağlayan kurumlar

şimdi nasıl parasız eğitim veriyorlarsa gelecekte de öyle eğitim vermeye devam edecekler.

Şiddetten, küfürden bebeğimi korumaya çalışsam da koruyamayacağım. Birbirini döven, öldüren adamlarla aynı ülkede yaşayacağız. Şimdi yaşadığımız gibi. Kadınlara, çocuklara tecavüz eden sapıklar olacak yine. İzahı mümkün olmayan "töre" uğruna genç kızların, kadınların canına kıyan erkekler de olacak. Yıllar geçmesine, çağlar atlanmasına rağmen süregelen, kadını küçümseyen, geri plana atan, cahil bırakan niyetin de kökü kazınmayacak. Hayvan sevgisi, doğa sevgisi aşılacak şöyle dursun; insan sevgisini bile öğretmeyen, nefreti büyüten bir toplum bugün olduğu gibi yarında var olacak. Ben bunları değiştirmek için bireysel olarak çabaladım çabalıyorum çabalayacağım. Ama kendimi bile korumak çok zor olabiliyor bazen. Bebeğimi koruyamamaktan korkuyorum.

Akıllarınca "temel eğitimi" verdikten sonra üniversiteyi seçecekler. Bebeğimin, haksız bir sınavdan veya o zamanlar için sınavlar dizisinden sonra. Üniversite " bilim yuvası" denecek, hayata hazırlayan kurum denecek bebeğime, o tüm heyecanıyla başlayacak okuluna... Ama ben yine ezberler yükleneceğini, yine özgür düşüncenin öğretilmeyeceğini sabahlara kadar ders çalışmak zorunda bırakıldığı dönemlerin olduğunu bileceğim.

Bebeğim, sen onsekiz yaşını doldurduğunda artık bu demokratik ülkenin seçmenisin sandıkta bir oysun diyecekler. Sandığa gidecek benim bebeğim, oy verecek. Ben onu biçimlendirebilir, onu araştırmaya, bilgi sahibi olmaya yönlendirebilirim. Ama hiçbir siyasi görüşe sahip olmayan seçmenler de gidecekler aynı sandığa, diğer ucundaki pusulalarda adı yazılı kişiler fakirliği sömürecek, parayla oy satın alacaklar. Dini sömürecekler din politikasıyla, riyasıyla oy satın alacaklar. İnsan duygularını sömürecek, yalanlarla oy satın alacaklar ve sandıktan çoğunluğu sağlayan (!) kumanda etmeye başlayacak Türkiye'yi. Kendi çıkarlarını ön planda tutacaklar. Onlara oy vermeyen insanları

görmezden gelecekler sindirmeye çalışacaklar ya da ve hatta kendi çıkarlarına uymayan Atatürk devrimlerini bile değiştirmeye, oyuncak etmeye çalışacaklar.

Bebeğim üniversiteyi bitirdiğinde çalışma hayatına atılacak ve belki iş bulamayacak. Belki çalışması gereken yerde de çalışmayacak. Belki golf sahası yapmak uğruna binlerce ağacı kestiren bir adamın yönettiği, belki yine bir otel yapmak için denizleri dolduran bir adamın yönettiği bir şirkette işi bulacak kendine. İdealist olmayı öğretmediysem hâlâ ona o zaman öğreteceğim. Belki parasız kalacak, belki hayat iyice zor gelecek ama Türkiye'min katrelerinden uzak tutacağım bebeğimi.

Sonra bebeğim de yol gösterici olacak, karanlıkta küçücük bir yeri ışıtmaya, ancak yetse de ışığı, o ışığı yakacak. O zaman birleştireceğimiz ışıklarımızın aydınlığını; insanları, canlıları, doğayı, bu ülkeyi sevdiğimiz için ışığımıza çekeceğiz onları. Kadının yerini sağlamlaştıracğıız. Eğitim için emek sarf edeceğiz. Çünkü "eğitimsiz kadın eğitimsiz toplum doğurur." Eğitimsiz toplum da bilinçsiz kalabalıktan başka hiçbir şey değildir.

Sülbiye ŞENSES-2008

Atam“İzin”Deyiz!

Atam “İzin” Deyiz!

Bundan yaklaşık onbeş yıl önce ben küçük bir çocukken halamın evinde koridorda asılı bir pano bulunurdu. Panonun üzerinde “Atam İzindeyiz.” Yazardı. Okumayı öğrenip o yazıyı ilk okuduğumda hiç anlam verememiştim. Neden izindeyiz? Sanki hepimiz tatile çıkmışız Atatürk’e haber veriyoruz. Atam haberin olsun biz tatile çıkıyoruz izindeyiz... Anneme sorduğumda bana gerekli açıklamayı yapmıştı. Ancak 2010 Türkiye si için haklı olan annem değilmiş. Maalesef haklıymışım ben küçükken...

O kadar izindeyiz ki biz atam, senin savaştan kurtardığın topraklar 49 yıllığına izine çıkarılmak isteniyor. O kadar izindeyiz ki, biz bugün 2010 Türkiye’sinde binlerce hayvan ithal ediyoruz. O kadar izindeyiz ki atam; ilaçlarımız, kıyafetlerimiz, meyvelerimiz, sebzelerimiz bile bizim değil...

Nasıl yoruldu ki koskoca millet izine çıktı bu kadar uzun bir süre? Kediye ciğer, kurda kuzu emanet eden Milletimiz tohumları İsrail’e ekonomisini IMF’ye eğitim-kültür politikalarını AB’ye ve ABD’ye, bir kısım medyasını okyanus ötesine emanet edince, biraz şekerleme yapmaması için bir sebep kalmadı.

Yorulmadı ki... Sen yorulma ey Millet! Gel kediye ciğeri, kurda kuzuyu, İsrail’e tohumları, IMF’ye ekonomini, AB ve ABD’ye eğitim-kültür politikayı, okyanus ötesine bir kısım medyayı emanet et! Az daha şekerleme yapacak kadar rahat et...

Eğer varsa şikâyetin ve hukuk istiyorsan bu düzene dair, izne çıkan adaletin artık siyasete emanet!

Biz toptan izindeyiz ATAM!

Sedef Gönül US-2011

Tanrının Eli

Tanrı'nın Eli...

"Sadece duyular ruhu iyileştirir, ruhun duyuları iyileştirdiği gibi"

Sadece duyular ruhu iyileştirir, ruhun duyuları iyileştirdiği gibi... Duyular... Sadece gören birinin duyuları... Ve tat alan, dokunabilen. Hiç ninni dinlememiş. Türk kahvesini sevdiğini dillendirememiş birinin duyuları. Ben de "diğerlerinin" yerinde olmak isterdim. Ses tellerime değen nefesin çıkardığı tınıya gerek kalmadan kendi kendimi iyileştirebilmek için... Gerçekten nasıl bir sestir ki? Ses nedir? İnsan nasıl duyar? Herkes konuşuyor karşımda... Konuşmak nedir? Alt dudakları, üst dudaklarına çarpıyor bazen. Bazen gülümseyerek değiştiriyorlar her zamanki hallerini. Dudaklarından da okuyamıyorum o zaman ne dediklerini. Bu haksızlık. Sadece yazmakla kalmamalı insan. Oscar Wilde bile tedavi edemez bu ruhu.

Dokunmak... Bunu çok güçlü hissediyorum işte. Perdemi titreten rüzgârı yüzümde ve boynumda hissediyorum. Tanrının elini ancak bu kadar duyumsayabilen hissedebilir. Saçımı okşuyor. Bana üzülüyor belli ki. Konuştuklarımı tek duyan nasılsa, o her şeyi bilir değil mi? Ne kadar kızarsam kızayım, arayı açmamak gerek onunla. Gördüklerimi yok etmedi nasılsa. Olmayanı var etmek, var olanı yok eder mi?

Ablam dokunuyor koluma. Naif yine. Onun dudaklarına bakmaya ihtiyacım yok. Dokunuşundan hissediyorum hüznünü ve buna göre önemsiz kalan hislerini. Takip ediyorum yüzündeki hareketleri. "Gidiyoruz, seni çok seveceğin yere götüreceğim" diyor. Merak ediyorum. Her neresiyse gitmek istemiyorum aslında. Bugün güzel bir gün değil. Güneşli hava demek değildir güzel gün. Kolumdan tutup beni götürüyor ısrarla, onu kırmıyorum.

Trafik beni çok yoruyor. İçim sıkılıyor hele bugün. Bazen duymadığıma seviniyorum. Çok daha zor olmalı. Büyükşehir. "Büyük" şehir.

Yaklaştık galiba. Evet, kırmızı araba çok güzelmiş, sağ tarafa park eden. Arkasına yanaşıyor ablam. Güzel park ediyor, iyi bir sürücü. Annem yanımda gururla oturuyor, babama bakarak; bak ben öğrettim der gibi... Herkes gülümsüyor ben de eşlik ediyorum.

Kaldırım taşlarını bu kadar yüksek yapmaları iyi değil. Fiziksel engelliler tek başına bu ülkede nasıl yaşarlar? Bugün halime şükredek çok şey buluyorum. Sade ama kalabalık bir galerinin önüne geliyoruz. Maviye boyanmış duvarları görüyorum insanların arkasından. Mavi en sevdiğim renk. Ablam yüzüme bakıyor, beğenip, beğenmediğimi anlamaya çalışarak. Gülümsüyorum ve sarılıyorum ona. Kumral saçlarının güzel kokusunu duyuyorum. Son zamanlarda gördüğüm en güzel resimleri fark ediyorum içeride. Herkesin baktığında onlara farklı anlam yüklediğine eminim üstelik. Sürrealist ressam boynuna kızının adını dövme yaptırmış. Özgürlüğe düşkün olmak demek, kimsesiz olmak demek değil ne de olsa. Tanışıyoruz, elimi sıkıyor, adımı soruyor fark ediyorum. Annem giriyor araya. Onları öylece bırakıp, arkadaki tabloya yöneliyorum. Saatlerce bakabilirim buna. Siyahların içine maviler giriyor. Düz fırça darbeleri var ve kırmızı gözyaşları. Kırmızı gözyaşları acıyı konuşmadan anlatmak. Hiç çığlık duymadan, çığlık ne demek biliyorum. Alt yazılı filmleri izlerken tanıyorum o duyguları. Aşk acısıysa çeneniz titriyor; sırtınıza bir bıçak saplandıysa, yalnızlığı hissediyorsunuz, kanınızın vücudunuzu terk edişinden çok. Siyahlara maviler karışıyor ve kırmızı gözyaşları. Siyahlar duman gibi çöküyor mavilere. Kırmızılar akıyor sonra. Kırmızılar...

Birden bir basınç hissediyorum sırtımda adeta bıçaklar saplanıyor. Dizlerimin üstüne çöküyorum birdenbire... Kulaklarıma korkunç bir ağrı giriyor. Ellerimle kulaklarımı kapatıyorum. Farkında olmadan bağırmaya başlıyorum. Boğazım yırtılacak gibi oluyor. Dönüp bakamıyorum hiçbir şeye, ne olduğunu anlamıyorum. Bütün vücuduma ağrılar giriyor, nefes almakta zorlanıyorum. Hareket edemeyecek kadar sıkışıyor kalbim, çığlık atmak istiyorum. Daha

çok, çok daha fazla. Sesimin artık çıkmadığını anlıyorum. Yerde uzanıyorum artık yüzüstü kalıyorum. Artık hissedemiyorum...

Işık gözüme vuruyor. Hafifçe aralıyorum gözlerimi. Çok vakit geçmiş olmalı, o karanlıktan sonra. Başımı oynatmadan etrafa bakıyorum. Siyah bir duman çökmüş üstüme. Mavilere karışmış siyahlar. Maviyi çok severim, ama siyahlardan göremiyorum. Yüzümde bir ıslak hissediyorum. Dokunuyorum yüzüme. Elimi yüzümün hizasında yükseltiyorum, bakıyorum sonra... Siyahlar arasından mavileri görüyorum ve kırmızıyı... Parmaklarımdan kırmızılıklar süzülüyor. Ellerimde kanı duyumsuyorum. Kanın o sıcak ama ürküten kokusunu duyuyorum. Siyahlar ve maviler var, kırmızı karışıyor onlara. Hafifçe doğruluyorum. Dışarıda insanların aynı kırmızılar içinde yattığını, doktorların onlarla ilgilendiğini görüyorum ve pek çok polis de orada... Doktorlar kırmızılar içinde yatanlara yardım etmeye çalışıyor, onlar çok kötü durumdalar herhalde... Onların her şeyi benden önce yaşadığını anlıyorum. Ablama ne olduğunu merak ediyorum, her ne olursa o anda onu duymadığımı bilmek, yüzümden akan kandan daha çok acıtıyor. Yanıma bir doktor geliyor. İşaret diliyle bir şeyler anlatmaya çalışıyorum; beni anlıyor. Galerinin önünde içki içen insanları gören birkaç kişinin galeriye ateş açtığını söylüyor. Benden önce olanları duymadığımı anlıyorum o zaman. Yardım edemediğimi anlıyorum. Tabloya bakarken siyahla kırmızının karıştığı anın gerçek olduğunu fark ediyorum. Bu acıyı çekmek istemiyorum, hemen bir morfin! Gözlerimi kapatıyorum iğneyle. Ne zaman uyanacağımı bilmiyorum. Rüyamda geziniyorum şehrimde. "Şehir değil tabut bu, kol kola dolaşılıyor ölümler." Artık hiçbir şey görmüyorum.

Ben, dilsizim, ben sağırım, ben körüm.

Ben demokrasiyim; var olan dilinden kelimeler dökülemeyen.

Ben cumhuriyetim; sağır olduğu için art niyeti duyamayan.

Ben halkım; görüp de gözünü kapatarak uzuvsuz kalan.
Ben insanım; dilsiz, sağır, kör olmayı kendine dikte edenlere
maviler bırakan...

Nevra KESKİN-2011

*Bu yazı henüz gencecik bir cumhuriyetin üzerinde oynanan
oyunları "sanat" üzerinden irdellemek için yazıldı...*

Dost...

Dost...

Sessiz, soğuk, karanlık bir gecede yine tek başımaydım. Uçuşan gazete kâğıtlarıydı yalnızlığımı paylaşan. Sokak lambası isyandaydı yine, yanıp yanmamak arasında kararsız, kör bir ışıktı yansıyan. Islanmış caddelerden geçip yolumu bulmaya çalışıyordum. Bugün, bu geceyi geçirebileceğim kuru bir köşeydi bulmaya çalıştığım.

Üşümüştüm, açtım ve yorgundum. Uzun bir süre yürümeye devam ettim, nereye gittiğimi bilmeden yol boyunca ilerledim içimde bir umutla...

Nihayet aradığım gibi bir köşe bulmuştum. Yağmurdan ıslanmamış oracıkta durup beni bekliyordu. Büyük bir sevinçle ilerledim. Köşeye vardığımda sıcak bir yuva bulmuş gibi şendim. O kadar yorulmuşum ki biraz dinlenmek iyi gelecekti...

İşte yeni bir gün; yağmur yoktu bugün, güneş içimi ısıtıyordu. Guruldayan karnımı doyurmam gerekiyordu artık ve yine yollardaydım. Bu sefer yalnız değildim. Bir sürü insan vardı benimle birlikte yürüyen; yalnızlığımı paylaşan. Hiçbirinin yüzü gülmüyordu, aceleleri vardı sanki... Birbirlerini tanımıyor gibiydiler, her şeye rağmen gülmüyorlardı benim gibi... Bir ara bir çocuk yaklaştı bana sıcacık bir tebessümle, ne olduğunu anlamadan annesi çekiştiriverdi kolundan. Ama neden anlamadım doğrusu, çok etkilenmişim, tuhaf hissediyordum kendimi, bir acı vardı içimde tarif edemediğim; daha önce yaşamadığım türden bir acı. Oradan oraya savurdular, kimse benim canlı olduğumu umursamadı. Onlar gibi düzgün görünümlü, hoş kokulu olmayabilirdim belki, ama benim de duygularım vardı, benimde bir kalbim vardı. Bunu unutuyorlardı. Kendim için üzülürken oracıkta bir teyze gördüm; yalnız ve üzgün, bir bankta oturuyordu. Onu gördüğüm an bütün

sıkıntımı unutmuş onu düşünüyordum. “Bu kadar kedere büründürecek, ne derdi vardı Acaba?” derken yavaş, yavaş yanında buldum kendimi, benden kaçmamıştı, uzaklaşmıyordu, bana yaklaşıyordu hem de. Tüylerime dokunduğunda yaşadığımı hissettim, kalp atışımı, kanın vücudumda dolanışını hepsini hissediyordum. Oraya iyi ki gelmişim, galiba kederi saklamış, yüzünde sıcakık bir gülümseme belirivermişti. Sohbet etmeye başladık, kendini anlattı bana, neden üzgün olduğunu da! Uzun zamandır ilk defa kendini huzurlu hissetmiş. Bunu ben sağlamışım, “ben”. Artık benim de canlı olduğumu bilen, beni anlayan biriydi, karşıma çıkan.

Bugün dokuzuncu gün oldu, birlikte yaşıyoruz. Hayat arkadaşı olduk, hiç ayrılmıyoruz. Daha önce görmediğim şeylere sahibim. Bir yatağım, sofrada yerim, hatta bir adım bile var “DOST”...

Tehlikelerle dolu sokaklardan, birlikte yaşadığımız can dostlarımızı korumaya özen göstermeliyiz. Yalnızlığımızı paylaştığımız, birlikte bir ömür sürdürdüğümüz, dışarıda her gün gördüğümüz hayvanlarımızın da birer can taşıdığını unutmayalım...

Yağmur ÇANGAL-2011

Seksek!

Seksek!

Işık hızında sanki geçen her sene, aradaki zamanın akışı ile geride neler kaldı? Düşünmemeli.... Neler gelecek? Ne istiyorum? Geleceğe bakmalı....

Hayatınızın kontrolü sizde olduğunu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Sorunda buradan başlıyor zaten... Çünkü kişi istediğini yapabilir ama ne isteyeceğini seçemez. Düşünüyorum, ne istediklerime bakıyorum. Ama yarın hangi istediğimin gerçekleşeceğini yaşayarak görüyorum. Yapabildiğim tek şey olasılıkları hesaplamak.

Aynaya bakıyorum. Olurda fazla bakarsan aynaya aralanıverir kapı, kayıp olursun sonsuzlukta. Fazla bakıyorum olsa gerek! Gözlerim, yüzüm saçlarım perişan halde. Yıllara meydan okunsunlar diye direnmelerini istiyorum. Her yoğun çalışma temposuna girdiğimde saç tellerimin birer birer döküldüğünü görüyorum. Yaprak dökümü misali... **YETER ARTIK!** Dökülmesinler hemen pes etmesinler istiyorum. Bir gün uyandığımda beni terk ettiklerini görmek istemiyorum.

Tebeşirle çizilmiş bir seksek oyunu kadar uçucu bir çizgisi var hayatın. Farkında olmadan basıyorsun çizgiye. Kızıyorlar anında "yandım diye" atılıyorsun oyun dışına... Bunu düşününce aklıma önceliğim geliyor, "**MESLEĞİM**" bu meslek için ilk yola çıktığımda hiç bu kadar tutkuyla bağlanacağımı tahmin etmemiştim. Yarın okuduğum bu okulu yarıda bırakmak, ya da bugün birçok meslektaşım gibi çeşitli sebeplerle mesleği icra edememek zorunda kalmak istemiyorum. En çok bu düşündürüyor beni. Çizgiye bastığımda oyun dışı kalacak olduğumu düşünmek.

Murat AYDIN-2009

Hayallerin Ülkesi

Hayallerin Ülkesi

“Memleket isterim...” demiş şair ve anlatmış şiirinde, hayallerindeki Türkiye’yi. Tek tek sıralamış istediklerini gerçekleştirecek umuduyla ama ne var ki görememiş ömrü yetmemiş. Peki ya biz görebilecek miyiz? Ya da şöyle diyeyim, daha kaç kuşak göremeyecek özlenen hayallerdeki Türkiye’yi?

Nice millet görmüş üzerinde bulunduğumuz bu topraklar, her biri ayrı tat katmış. Gökkuşağı gibi bir kültür sunmuş bu topraklar bize, doğuda halay çeken halk kuzeyde horon tepmiş, batıda zeybek oynamış. Savaşları bile ayrı kültür oluşturmuş.

Anlatmaya gerek görmüyorum Çanakkale Savaşında Türk ve Anzak askerleri arasındaki bağı. Peki, ne olmuştaki yıllardır Anadolu’daki anaların uykuları kaçmış...

Kimisi düşünmüş askerdeki oğlunu, uyuyamıyormuş; kimisi çıktığı dağdan döner diye beklemiş dağda ki oğlunu, uyuyamıyormuş. Farklılığımız zenginliğimiz olacağına ölümümüz olmuş. Tahammülümüz kalmamış kimseye, kim kıymış bu kadar insanoğluna? Kim halklar arasına uçurumlar örmüş? Neden hep zayıf kalmışız bu sömürgeci güçler karşısında. Bağlayamamışız kollarımızı sımsıkı onlar ellerindeki purolarla iğrenç bir şekilde gülerken biz hep ağlamışız. Biz otuz yıl kaybettik bu kavgada nice gençler gitti toprağa, devam edecek mi? Bunun sonunu getirmeyecek miyiz? Kendi adıma konuşuyorum bu kavganın bitmesi için var gücümle çalışacağım. İnsanlara mutluluğu güzel günleri anlatacağım kardeşlik sarsın diye dört bir yanı bütün sınırları kaldıracağım düşlerimde. İnsanın her şeyde önce insan olduğunu anlatacağım.

Anlatacaklarım sonuna gelirken şimdi sizlere söylemeden geçmeceyim.

Bilinir dışarıda zemheri zordur,

Ama barış için, kardeşlik için aşk için her mevsim bahardır yinede...

Murat ER-2009

Uyan!

Uyan!

Hafif bir nefes... Bir daha ve daha fazla nefes... Şimdi doldur ciğerlerini, hisset, evet taze toprak kokusu! Güneşin sıcaklığı göz kapaklarına doluyor ve dinle şimdi onu; uyan... uyan... uyan!

En son ne zaman ciğerlerinize temiz hava çekerek uyandınız? Ya da hiç o temiz havanın estirdiği rüzgâr okşamadı mı yüzünüzü? Mis gibi köy yumurtasıyla güne başlayıp, patika yollarda koşup, buz gibi dere suyunda terlemiş yüzünüzü yıkamayı özlemediniz mi?

Bir zamanlar dünyada şehirler, binalar, arabalar, silahlar, kimyasallar azken, mutluluklar çokmuş sanki. Çünkü doğallıklar çokmuş o zamanlar, sular temiz ve bolmuş, hava temizmiş. Ne zaman ki insan sanayileşme ile birlikte seri üretime geçti, işte o zaman hazinelerini kaybetti. Yeraltındaki madenlerle değiştirdi mutluluğunu. Benzin yaptı fosillerinden, betonlaşma uğruna denizlerini doldurdu, ormanlarını yaktı... En kötüsü de seri üretim beyinler üretti; tekdüze düşünceler, parayla beslenen fikirler. Her şeyi kemiren bu obez fikirler, kardeşlerine işkence yaptı, yetmedi, aç bıraktı onları.

"Neden?" dedi kimi zaman insan, ama sanmayın bilinçlendi diye. Çünkü artık ürettiği dünya, istemiyordu onu kucağında. Ufak ufak tokat da attı doğa ana ama anlamadı küçük insan. Sonunda sabırlar taşı, yer oynadı yerinden, denizler arabaları yuttu, insanların binalarını yıktı. Mevsimler bile ters döndü artık, döndü de ancak anladı akıl. Düşünüyordu o halde vardı.

Başa dönelim dedi insan yalvardı doğaya ama çok yıpranmıştı dünya. Tükendi artık, yetemez oldu insana. Akıl aciz! Para kokusu her zaman havada. Orman evleri üretti haydi doğaya diye ama farkına varmadan yine bastı çimlere insan. "Organik" besinleri vardı artık çöpleri uzayda olan ama olsun çok sağlıklıydı. Reklamları bile vardı artık, aldıkları siyah kiloları bir haftada verdiren!

Hafif bir nefes... Bir daha ve daha fazla nefes... Bu sefer yetmiyor, tadı yok oksijensiz havanın. Ne başa dönebildi insan, ne insan gibi

yaşayabildi. Yenildiği yerde canavar dedi doğaya. Bilemedi yarattı kendinden bir canavar. İşte şimdi zamanı; uyan... uyan... Haydi uyan!

Furkan BALCI-2010

**Toplumun Gölgesinde Sessizce
“Yaşamak”!**

Toplumun Gölgesinde Sessizce “Yaşamak”!

Siz hiç cinsel tacize uğradınız mı? Tanıdığınız veya tanımadığınız bir erkek tarafından aşağılandınız mı? O “erkek” sırf siz kadın olduğunuz için bedeninizde hak iddia etti mi? O adamların yüzünü gördüyseniz eğer, yüzleri hafızanıza kazındı mı? Ben yaşadım!...

Hayata isyan ettim, Tanrı’ya kızdım, kendime küstüm, insanlardan nefret ettim, erkeklerden tiksindim, kadınların zavallılığına acıdım... Çünkü ben tek başına değildim. Cinsel tacize, istismara, şiddete uğrayan binlerce, yüzbinlerce kadın vardı, hatta çocuk bile vardı, ama susuyorlardı, susuyorduk. Çünkü bize yapılan bizim ayıbımızdı, bizim günahımızdı. Suçlu bizdik! O aşağılık erkekler istediğini yapmakta özgürdü. Bize ise susup katlanmak, kaderimize razı olmak öğretilmişti. Kadın olduğum için geri plana atılmayı hiç hazmedememiştim. Ben, hep erkeklerle ve bu topluma ait kadınlarla savaşımışım, hala savaşıyorum, ama ben de sustum. Ben de konuşmadım. Ben de korktum suçlanmaktan. Bir tacizin yükünü kaldıramazken bir başkası geldi başıma, bir başkası, bir başkası daha... Kafamda tek bir soru vardı; “Neden?” Benim suçum ne?

Suç. Bireysellikten doğan bir olgu mu; yoksa köklerini toplum yapısına dayamış bir olay mı? Kişinin kendiliğinden, içinden geldiği için suç işlediğine pek az insan inanır. Genel inanış, suçu ve suçluyu toplumun doğurduğu yönündedir. Biz nasıl bir toplumda yaşıyoruz peki? Belli klişelere sahip, yasakçı, baskıcı, düşünmeyen, üretmeyen, “bana dokunmayan yılan bin yaşasın’cı” bir toplumda yaşıyoruz. Peki sonuç ne oluyor? Ders kitapları dışında hiç kitap okumayan; ders kitaplarını da anlamadan sadece ezberleyen; aklını düşünmek için değil de kurnazlık yapmak için kullanan; kızlarını binbir baskıyla, korkuyla, aşağılık duygusuyla, erkeğe kölelik yapmak için dünyada var olduğuna inandırarak yetiştiren; kızlarına yasakladıkları her şeyi oğullarına serbest bırakan; ergenlik çağına adım atan bir kadın adayının aybaşı kanaması sır gibi saklanırken, oğullarını dini bir gerekliliğe uyup sünnet ettirdiklerinde davullarla,

zurnalarla bu olayı kutlayan; sürekli başkalarına karışan, gözü kulağı başkalarının evinde olan ve de cinselliği ayıplayan bir toplumun içinde sıkışıp kalmış bireyler ile bu toplumu benimseyen bireyler çatışıyor.

Her şeyi geçtim, bu cinsellik yasağı en çok biz kadınların başına dert açıyor. Bir kere henüz küçük bir kız çocuğu iken “kukunuzu” kapatmanız, kimseye göstermemeniz, çok ayıp olduğunu öğretiyorlar size. Buna karşılık oğullarının “pipilerinin” resmini çekip, bu et parçasına fotoğraf albümlerinde gizide bir yer ayırıyorlar. Bu yasak organınızla ilgili bir şey merak edip sorsanız, “Şşşt”, sus bakıyım, ayıp!” diye azarlıyorlar sizi. Siz oranızda ne olduğunu bilmeden, değerli bir mücevher gibi her şeyden, herkesten koruyorsunuz organınızı. Hatta kendinizden dahi. Sonra büyüyorsunuz ve oranız kanıyor. Size bunun her kadında olduğunu anlatıyorlar, “Her ay olacak, korkma” diyorlar. “Aman kimse duymasın” diye de pedlerinizi gizli saklı almayı, kullanmayı ve çöpe atmayı öğretiyorlar. Vücudunuz gelişip serpildikçe yasaklar ve önlemler iyice artıyor. Artık şort giymek yasak, artık dar tişört giymek yasak, mini elbiseler giymek yasak ve en önemlisi erkekler yasak. Sokakta, okulda birlikte oynadığınız, aynı sıraları paylaştığınız arkadaşlarınızla aranızda yasaklar giriyor. Birlikte ders çalışacağınız arkadaşlarınızın adı Ayşe’yse tamam; eğer adı Ali ise hayır olmaz, ders dahi çalışamazsınız. Erkeklerle kızlar arkadaş olamaz Onlar yasaklıyorlar ve siz nedenini anlayamıyorsunuz. Bu yasaklar saçma geliyor ve Ali’yle gizlice ders çalışıyorsunuz, yalanlar söylemeye başlıyorsunuz. Ve bir gün bir Ali’ye aşık oluyorsunuz. Öyle yoğun, öyle sıcacık, öyle güzel duygular sarmalıyor ki sizi, niçin aşkı da yasakladıklarını anlayamıyorsunuz.. Yasakladıkları şeyleri yaptığınızı öğrendiklerinde dövüyorlar sizi, korkutuyorlar, bağırıyorlar, canınızı acıtıyorlar ve tehditler savuruyorlar. Siz “Neden?” diye soramıyorsunuz. Sorsanız da söylemiyorlar, “öyle işte” diye kestirip atıyorlar. Çelişkilerinizle, sorularınızla ve yaşadıklarınızla baş başa kalıyorsunuz.

Bir gün okuldan çıkmış eve yürürken bir el kalçanızı sıkıyor. Ve elin sahibi hızlıca uzaklaşıp gidiyor. Kimseler yok. Güpegündüz, ortalıkta kimseler yok! Korkuyorsunuz, şoka girmişsiniz, sesiniz çıkmıyor. Bağırarak, ağlamak, çığlıklar atmak istiyorsunuz, ama yapamıyorsunuz. Annenize sarılıp hıçkırarak hıçkırarak ağlamak istiyorsunuz; ama korkuyorsunuz ve utanıyorsunuz. Başınıza gelen iğrenç olay sanki sizin suçunuz gibi utanıyorsunuz. Bunu da içgüdüsel olarak yapıyorsunuz. Daha önce anneniz dahil hiç kimse bedeninize elleyip de kaçıp gittiğinde utanmanız gerektiğini söylemedi. Ama siz, suçluluk duyuyor, utanıyorsunuz. “Niye ellettin kendini? Aptal mısın, okuldan tek başına yürünür mü? Kıcını mı açmıştın? Ne giymiştin?” diye soracaklar size biliyorsunuz. Sanki bu iğrenç olayı siz istemişsiniz gibi size yüklenecekler, biliyorsunuz. O alçak adam sağda solda bu yaptığını anlatırken, ona alkış tutacaklar, “Helal lan sana, sen yarın bir gün karyı altına da alırsın” diyecekler. Ama suçlu olan sen kalacaksın! O adama alkış tutanlar arasında belki ağabeyin, baban, amcan, dayın da olacak; ama hepsi de seni suçlayacak. Sırf cinsiyetinden dolayı mı suçlandığını sorup duracaksın kendine. Sen sorularına cevap ararken, o aşağılık adamlar ortalıkta gezinmeye devam edecekler, seni nerede yalnız ve savunmasız yakalasalar bedeninde hak iddia edecekler, sıkacaklar, laf atacacaklar, hatta ırzına geçmek isteyecekler. Senin sorularını cevaplayan olmayacak, sessiz çığlıklarını duyan olmayacak, hep yalnız olacaksın! Hep korkacaksın erkeklerden, ama âşık da olacaksın, mutlu da olacaksın. Bu toplumun izin verdiği ölçüde kadınlığının güzelliklerini de yaşayacaksın. Aklında hep sorular olarak ve hep bu toplumu değiştirme umudunu içinde taşıyarak...

Zaman birçok şeyi değiştirmiş. Şehir hayatında kadın; kırsala göre daha saygın, eğitilmiş beyler dahi kadını belli klişeler içinde görmeye devam etse de eskiye nazaran pek olumlu değişiklik var. Mustafa Kemal’in devrimlerini hala sindirememişiz, hala kadını, örtmeye, kapatmaya çalışıyoruz. Hala kadını eve yakıştırıyoruz; ama en azından topluma boyun eğmeyen bağımsız kadınlar ve bu

kadınların, destekçileri erkeklerin sayısı artıyor git gide. Ama yine de durup beklemek olmaz, eğitilmemiz lazım. Doğru ve gerekli bir şekilde eğitim vermek lazım topluma. Kadını bir seks objesi ve bir ev hizmetçisi olarak gören anlayışa son vermek lazım. Sosyal hayatı iyileştirmek, okumak, okutmak, yaşamak, yaşatmak lazım.

Bir toplumun değerlerini, kurallarını, yasaklarını bir anda değiştirmek mümkün değil-hele de bireysel çabayla hiç mümkün değil-. Ancak bir kamuoyu bilinci oluşturulabilirse değişir aksak ve eksik yönler. Bu bilinç basın ve yayın organları ile kazandırılabilir. Yazılı ve görsel yayınlarla cinsel şiddetin kötülüğü, kadına, aileye ve topluma zararları anlatılmalı. Şiddetsiz, istismarsız ortak bir yaşamın güzellikleri gösterilmeli. Devlet bu konunun üzerine düşmeli, yasalardaki cezai yaptırımlar uygulanarak suçtan caydırılmalı insanlar.

...Ve biz kadınlar farkına varmalıyız olan bitenin, yaşanan haksızlıkların. Çünkü farkında olmak, katlanmayı değil, hakkını aramayı gerektirir. Hakkını arayan güçlü kadınlar tüm toplumun yaşayışını değiştirir, hakkını arayan nesilleri kadınlar yetiştirir...

Sülbiye ŞENSES-2010

Büyüyünce...

Büyüyünce...

Küçükken en çok sorulan sorulardan biri de, "büyüyünce ne olacaksın bakalım?" Genellikle cevaplar hemen hemen aynı, birbirine çok yakın verilir. Arada bir ilginç, farklı yanıt çıksa da doktorluk, mühendislik, öğretmenlik gibi üç beş meslek verilen cevapların büyük bölümünü oluşturur.

Görüldüğü gibi geleceğimizle ilgili en önemli kararları ne kadar da erken yaşlarda alıyoruz; ama yıllar ilerledikçe tercihlerin gerçekleşme oranın düştüğünü görürsünüz. Bu durum genellikle sınav sistemi kaynaklı olduğu gibi zaman içinde fikirlerimizin değişimine bağlı olarak gelişmektedir.

Meslek seçimi insanın hayatında alacağı en önemli kararlardan biridir. Hatta hayatının dönüm noktalarından biridir. Buna karşılık ülkemizde bu konuda ne derece de sağlıklı karar alabiliyoruz ve aldığımız kararı gerçekleştirebiliyoruz. Çünkü ÖSYM tarafından yapılan hemen, hemen her yıl farklı sorunlarla gündeme gelen, tartışılan bir sistemle, çok geniş ve birbirleri ile çok ilgisi bulunmayan 15-20 meslek tercihten birisine yerleştirilmiş olunan bir mesleki öğrenim dalı, genellikle gerçekten isteyerek seçilmiş bir meslek dalı olamamakta, sadece 18-20 tercihten biri olmaktadır. Yine akıllı havada yaşlarımızda bugün beğendiğimizi ertesi gün beğenmediğimiz; bu gün çok arzuladığımızı, ertesi gün görmek istemediğimiz ergenlik dönemlerinde gerçekleştirilen mesleki öğrenim seçimlerinin de sağlıklı olmadığı açıktır.

Veteriner hekimliği mesleği de, diğer meslek seçimleri gibi, yukarıdaki ruh hali ve durumlarda seçilmiş oluyor. Mesleğini seçerken girdiği meslek dalı, aklından ilk sırada mı geçiyordu? Bu mesleği çok mu istiyordu? Mesleği tanıyor muydu? En önemlisi de

ne ummuştı, ne bulmuştı? Sevebilmiş miydi? Tabii ki bir işi severek yapmak, başarmanın yollarından biridir. Ancak sevmek için de istemiş olmak gerekmez miydi? Tüm bu sorulara yanıt bulunduğunda, gerçek meslek seçimi yapılacağına inanıyorum.

Bu yüzden ülkemizde birçok konuda olduğu gibi, meslek seçimi de tesadüflere kalmış olup; severek seçtiğini değil, yerleştirildiğin meslek dalını sevmek mecburiyetindesin. Çünkü sistem seçime (!) karşı...

Eren KUTER-2010

Aslına bağlı kalarak Prof.Dr. Zafer Karaer tarafından düzeltilmiştir...

Baş Parmak...

Baş Parmak...

İnsanlık medeniyetin nimetlerini başparmağa borçludur. Başparmağın diğer parmaklarla birleşip iş gören vaziyette olmasıdır ki; insana dünya'nın dinamizmindeki pozitif etkiden yararlanma fırsatını verir.

Bilimin anası olan yazı yazmayı, vazgeçilmez araç gereçler yapmayı, teknoloji, sanat ve sanayinin tüm dallarındaki faaliyetleri başarabilmek için başparmak baş ihtiyaçlarımızdandır, hep ona muhtacdır.

Mevlana'nın "Pergel Metaforu'una" ("**Pergelin iğneli ayağı sabittir benim dinimde, ama diğer ayağıyla yetmiş iki milleti dolaşırım**". Yani eğer iğneli ucu bir yere sabit olmazsa kişinin adeta serseri mayın gibi rastgele dolaşacağını, diğer taraftan iki ayağı da sabit olursa âlemdeki güzellikleri seyre çıkamayacağını ifade etmek ister.) benzetmelerle başparmağın önemine değinmek istersek; Sabit ayak yerine başparmağı hareketli ayak için diğer parmakları koyup düşündüğümüzde; başparmak kökten, özden beslenen diğer parmaklar özden aldığını tüm dünyaya yayandır.

Ülke olarak; bu düşünce sistemini faal işler hale getirmekte sorunlar yaşamaktayız. Modern Türkiye'nin bugünkü düşünce sisteminde ve hayatın içinde; ne başparmağın kökten, özden beslediği özgün teknoloji, sanat ve sanayi ürünleri var, ne de bu ürünleri dünyaya yayan diğer parmaklar var. Genellikle verilenleri alan parmaklar ve eller var.

Oysa bugün üreten ve veren parmaklara sahip ülkelerin bir zamanlar kütüphanelerinde yüzlerle ifade edilen kitap var iken, sadece Endülüs'te bir kaç milyon kitaba sahiptik. Bugün ise tam tersi bir durum vardır. O halde; tabii ki kitaplar parmaklarla yazılır, tabii ki yazılan kitaplarla bilim, teknoloji üretilir, tabii ki üretilen ürünlerle o ülkelerin insanları daha insanca yaşar.

Mevlana'nın pergeli yerine koyduğumuz parmaklarımızı başparmak sabit olmak üzere özden kaybetmeden üretmek ve

retilenleri diğer parmaklarla daha çok alanlara (*lkelere*) yayma dileğiyle!

Bütün bunları görmemiz için bizlere ışıık yakanlara, yol gösterenlere şükran ve minnetle!...

nder ZKIYICI-2010

Aslına bağlı kalarak Prof.Dr. Zafer Karaer tarafından düzeltilmiştir...

Ait Olmak...

Ait Olmak...

Seneler boyu aynı evde yaşamak, bir yere kök salmak nasıl bir duygudur bilemiyorum. Kendimi bildiğimden beri alışmışım durmadan yer değiştirmeye şehirlerarasında gidip gelmeye, süreklilik duygusundan yoksunum.

Çocukluğumu geçirdiğim yere bağlanarak büyümüşken, kendimi coğrafyanın doğusunda buldum. İşte o zaman kalabalığın içindeki yalnızlık sardı bedenimi. Her adımla bir şeyler yitirdiğimi kendime itiraf etmesem de hissediyordum. Her yeni hareket kabuğuma çekilmeme sebepti. Kaplumbağa misali... Tek farkımız kaplumbağa tehlike anında kabuğuna çekilirken ben artık kabuğumdan çıkmaz olmuştum.

Kendi içimde kalabalığı yaşarken hırçınlaştım, hırçınlaştım, hırçınlaştım... Dalgalarımı vurmak için her kıyıya yaklaştığımda biraz daha savruluyordum... Nafileydi uğraşım! Kıyı alt üst olacağına her defasında ben yerle bir oluyor, kan kaybediyordum. Kalbim, beynim, bedenim uyuşuyordu. Sanki ölümle yaşam arasındaki ince çizgide gidip geldikçe, bağışıklık sistemimin çöktüğünü hissediyordum. Geride kalmıştım. Çaresizliğimi kabullenmeli miydin bilemiyordum. Tek bildiğim geride kalanlar önemsiz ya ben geride kalmanın acısını hep duydum.

Coğrafyanın doğusundan kuzeyine, kuzeyinden batısına yeni bir yaşam için savruldu. Doğu batı, kuzey, güney derken yılların tükendiğini yeni yeni anlıyorum. Artık çaresizlik yok dedim kendime. Yıllar geçerken emeklemeyi, yürümeyi ve en sonunda tutunmayı öğrendim. Ama takip edilmenin korkusunu içimden atamadım. Çaresizliğin daima geriden baktığını biliyordum.

Murat AYDIN-2010

2023 Rüyası...

2023 Rüyası

İçinde bulunduğumuz zaman diliminde (21. Yüzyıl) genç Türkiye Cumhuriyeti için 75 milyon nüfusu, zengin yer altı ve yerüstü kaynakları, çok mühim stratejik konumu göz önünde bulundurulduğunda çok iyimser gelecek senaryoları yazılabilir.

Buna karşılık üniter devlet yapısını aşındırma çalışmaları, etnik kimlik sorunu, terörizm, işsizlik, AB ile ağır aksak ilişkiler, ABD ile çoğu zaman SOS veren stratejik ortaklık ve bunlara benzer birçok problem Türkiye için hiç de iç açıcı olmayan gelecek senaryoları yazmamıza da olanak tanır.

2023 yılında 100. Kuruluş Yıldönümünü kutlayacak olan Türkiye Cumhuriyeti dünyada kendisine biçilen ve olması gereken çok mühim stratejik rolü hakkı ile oynayacak mıdır? Yoksa içerde birçok problemle uğraşan dışarıda ise AB ve ABD gibi devletlerin çıkarlarına hizmet eden bir ülke mi olacaktır?

Tüm bu değerlendirmeler ışığında, Türkiye'nin kendi bugünkü gerçeklerini de göz önünde bulundurmak gerekmektedir. Doğu ve Batının, Kuzey ve Güney'in, Hristiyanlık ve İslam'ın kesişme noktasındaki Türkiye, binlerce kilometre ötedeki ülkeleri, coğrafyayı etkileme potansiyeline sahiptir. Türkiye bir taraftan Avrupa ve ABD için jeopolitik ve stratejik konumu itibarıyla ne derece önemli olduğunun, ABD'nin Orta Doğu, Kafkaslar ve Hazar bölgesi ile Orta Asya politikalarında merkezde bulunduğunun, bütün bu coğrafyada dengeler açısından Türkiye'nin katkılarının büyük olacağının, dünyaya iyi bir şekilde anlatması ve coğrafi üstünlüğün vermiş olduğu bu kozu iyi değerlendirmesi gerekmektedir.

Zira Türkiye ekonomik ve siyasi reformlarla iç sorunlarını çözmekte ne derece başarılı olursa ve dışa bağımlılıktan ne derece kurtulursa 100'üncü yılında dünya için o derece tercih edilen ve dünyada söz sahibi olan ülke konumuna gelir.

İbrahim KERİKLİ-2010

Aslına bağlı kalarak Prof.Dr. Zafer Karaer tarafından düzeltilmiştir...

Veteriner Hekim Olmak!

Veteriner Hekim Olmak!

Etik anlamda veteriner hekim olmak; yaptığı işin en alt sınıfından en üst sınıfına tüm canlı popülasyonunu etkileyeceğini, buna bağlı olarak yüklenilen sorumluluk ve bilincin ne denli büyük olduğuna inanmasını gerektirir.

Beş yıldır ağır ve kökleşmiş eğitim müfredatı ile boğuştuğundan sonra veteriner hekim rozetini yakanıza taktığınızda, on altı senelik eğitim ve öğretim hayatınızın sonunda topluma adının önünde hekim ibaresi bulunan vatandaş olarak çıkmanın verdiği gururun yanında, ağır bir sorumluluğu da sırtınıza yüklemiş oluyorsunuz. Siz artık veteriner hekim olarak yalnız hastanızı, hasta sahibini değil, içinde yaşadığınız toplumun korunması ve kalkınması için çalışmak zorundasınız. Bunu da ancak mesleki sorumluluk ve bilince sahip hekimler olarak yapabiliriz.

Nedir bu sorumluluklar? Öncelikle mesleğimizin insanlar için değil insanlık için önemli olduğunu bilmemiz gerekir. Yaptığımız işi basite indirgeyerek insan popülasyonunu etkileyecek herhangi bir hataya yer vermeden, ciddi ve son derece dikkatli davranmak gerekir.

İyileştirici yerine koruyucu hekimlik prensiplerini uygulamak, içlerinden en önemlisi mezun olurken yaptığınız yemini asla unutmamak.

Sonuç olarak, hangi meslek kolunda olursanız olun hiç fark etmez, yaptığınız mesleğin hakkını verebilecekseniz yapın. Aksi halde sizin yüzünüzden toplumda bir bireyin veya toplumun bir kısmının ya da tamamının etkileneceğini, buna ek olarak mesleğiniz ve diğer meslektaşınızın adını lekeleyeceğinizi unutmayın...

Osman Arif ZABUN-2008

**Genç Bir Zihinde Usta Çırak
Monologları...**

Genç Bir Zihinde Usta Çırac Monologları...

"Bir fikir başta saçma gelmiyorsa, o fikirde umut yok demektir!"
Albert Einstein.

Çırac:

Bir tek sözün bütün yazıları anlatabildiği bir konuyu başlangıç yapmanın verdiği zorluk düşünülürse garip bir şekilde başlamak istiyorum. Einstein'ın dediği gibi "saçma" sözüyle...

Saçma, söylemesi ne kadar kolay bir kelime ve yarattığı etkiyi beklemeyecek kadar da kısa.

İnsanlık tarihinde birçok dilde, birçok farklı şekilde telaffuz edildi ve ediliyor. Ancak bu talihsiz kelimeyi fikirleri belirlemek için kullanmak; bildiğini sananların ağzına çoktan yakışan bir küfrü defalarca savurması değil de nedir?

Düşünen varlık olan insanların meyvesi elle tutulmayan, gözle görülmeyen ve gerçekleşmeye gerçekten çok daha yakın olan düşüncelerin böyle nitelendirilmesi ile aydınlığın ötesine geçilebilir mi?

Geçmişimizden günümüze büyük bilim insanları sanatçıların ve insanlığa yararı dokunan herkesin çok duyduğu bu sözcük üzerine belki de Einstein'ı kendilerine sözcü seçmiş olabilir mi?

Cevaplarınızı dört gözle bekliyorum.

Saygılarımı sunuyorum.

Usta:

Öncelikle başlangıç şekli güzel ama zayıf ve saçma (*bu kelimeyi bir kez de ben kullanmak istedim*). Zayıf çünkü o çok uzun betimlemeli cümlelerinde beş harflik bir kelimenin ne kuvveti olabilir ki? Ancak bilmeni isterim ki, tarih boyunca söylenen bu kelimenin içerdiği

harflerin alfabedeki yerlerinin numaralarını toplarsan "bilim" ve fikir kelimelerinden çok daha küçük olduğunu göreceksin.

Ayrıca küfürden bahsetmişsin. Ettiğin küfür ağızdan çıkmadan önce kendine zarar verir. Bunu aklından çıkarma! Bir tavsiye daha duymak istersen sorularında kullandığın kesinlik ve kendi kararına uygun istediğin cevaplar senin de önyargılı olduğunu gösterir ki, bunu üzerinden bir an önce atmalısın. Yoksa sende o talihsiz kelimeyi kullananlardan olacaksın. O küfre maruz kalan sanatçı ve bilim adamlarının Einstein'ı sözcü olarak seçmiş olabilmesi ihtimaline gelirse, onların böyle bir şeye ihtiyacı zaten yoktu. Çünkü onlar yaptıklarıyla bunun en büyük cevabını verdiler. Herkes yaptıkları kadar insandır, sanatçıdır, bilim insanıdır!...

Son olarak fikirlerinin her zaman saçma bulunması dileğiyle...
Selam ve sevgilerimle.

Not:

Genç bir zihinde usta-çırak monologları tek bir zihinde geçen hem usta hem de çırak olmayı deneyen bir beynin ürünüdür. Çırağın yazarken kullandığı üslup ve yazı şekli aceleciliğini, kullandığı siyah renk ise baskıcı olmaya çalıştığını göstermektedir.

Oysa ustanın tek düzeliğini bozan sadece verdiği cevapta kullandığı paragraftır ve usta mavi rengi seçer.

Bir çırak olarak tek temennim odur ki;

Ustamın da istediği gibi: "Fikirlerimin her zaman saçma bulunması..."

Fırat KORKMAZ-2011

Sahnedeki Büyü...

Sahnedeki Büyü

Ve nihayet Macbeth'in temsilini izlemek için oradaydım... Uvertür eşliğinde perdenin açılacağı anı bekledim. Tüm dingilliliğimle... Perdedeki ufak bir kıpırtıyı bile kaçırmamak için tüm duyularımı oraya yöneltmiştim. Başka bir şeyin aklımı meşgul etmesi mümkün değildi. Orkestraya çoktan kendimi teslim etmiştim. Sanki açılan perdeyle yeni bir dünyaya adım atacaktım.

Her şeyin şarkıyla anlatıldığı bir dünyanın kapısını araladım... Dans eşliğinde sahneye adımımı attım... Olaylar gelişmeye başlarken ben de o tiyatronun içindeydim...

Opera; tiyatronun, müzikal formun, dansın içselleştirdiği bir mucize. Her biri içinde ayrı birer dünya fakat ayrılmayacak kadar da bütün. Atom gibi bir şey bu. Tam ortada bir olay... Yörüngesine dizilmiş müzik, dans, tiyatro... İçinde bütün sanatları barındıran bir sanat... Tüm duyularınıza hitap eden sanat...

Şimdiye dek bu sanatı keşfetmemek ne büyük bir kayıpmış benim için! Artık varlığından haberdar olduğum bir dünyam var içimde... Benliğime bıraktığı iz adeta müptelası haline getirdi beni. Aynı anda birçok sanat... Yol kenarında bir su birikintisiyken bir küçük damlayla dalgalandırdı beni. Ve ben kalemime değen operanın büyüü ile bunları yazabiliyorsam, bir şeyler katabilmişimdir kendime. İçimdeki çılgına bir ritim kazandırıp hislerime de o ritme uygun bir koreografi yarattım. Şimdi tüm bunlarla bakıyorum yaşam denilen olaylar bütününe.

Gülden UZUNDURUKAN-2011

Türk Gençliğinin Seslenişi!

Türk Gençliğinin Seslenişi!

Bu ülkenin geleceği olan biz gençler gelecekle ilgili ülke hakkında planlar yaparken, önce içinde bulunulan durumu titizlikle, tüm ayrıntıları ile değerlendirip, sorunları tespit etmeliyiz. Daha sonra beklentiler doğrultusunda sorunların çözümü ile ilgili fikirler geliştirip, bu doğrultuda çalışmalara yön vermeliyiz.

Büyük Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk dört tarafı işgal altındaki bir ülkeden; bağımsızlığına kavuşmuş, demokrasi mekanizmaları işler hale getirilmiş ve Cumhuriyetle taçlandırılmış bir ülke emanet ettiği halde; Atatürk'ten sonra izlenen politikalarla; ülke topraklarına ve diğer zenginliklerine gerektiği şekilde sahip çıkılmadığı, sosyal gelir adaletinin ve dağılımının gerçek anlamda sağlanamadığı, her geçen gün huzur ve refah ortamından biraz daha uzaklaşıldığı, terörün yasal, Atatürkçülüğün yasak sayıldığı, milli olan tüm değerlerin çöktüğü, en kötüsü de bütün bunlara karşı toplumun sessiz ve duyarsız hale getirildiği görülür.

Yıllar önce Atatürk yukarıda ki bütün bu tehlikelerin olabileceğine işaret etmiş, devrimler yapmış, önlemler almış ve defalarca yazılı ve sözlü ikazlarla ülke yöneticilerini, gençliği, insanları uyarmış, uyarılardan önemli gördüklerini kanunlarla teminat altına almış, ancak Atatürk'ten sonra ülke yönetiminin başına geçenler Atatürk'ün çizdiği yoldan her geçen gün uzaklaşmış ve halen de uzaklaşma akıl almaz bir hızla devam etmektedir. Oysa! Atatürk'ten; fikirlerinden ve yaptıklarından ne kadar uzaklaşmışsa, ülke o kadar çıkmaza, karanlığa sürüklenmiş ve sürüklenmekte olduğu istemli, ya da istem dışı görmezden gelinmektedir.

Bir an önce toparlanıp; Atatürk'ün gösterdiği yolda yürümeliyiz. Barışı "yurtta sulh, cihanda sulh", bağımsızlığı ise "ya istiklal ya ölüm" olarak kabul edip, her kesimi ötekileştirmeden kucaklamalıyız. Kısacası Türkiye Cumhuriyeti Atatürk'ün emanet ettiği gibi tam bağımsız, laik, demokratik ve sosyal bir hukuk devleti olmalıdır.

Atatürk'ün ülkeyi emanet ettiği Türk Gençliği olarak, ülkeyi bugünkü durumundan hedefler doğrultusundaki beklentilere getirmek en önemli vazifemizdir. Bunun için gereken kuvvet damarlarımızdaki asil kanda mevcuttur.

Haydi o zaman Mustafa Kemal'in çocukları!!! Hep beraber çalışarak bu memleketi, Yüce Önder ATATÜRK'ün emrettiği gibi çağdaş ülkeler seviyesine çıkaralım.

Eren POLAT-2007

Aslına bağlı kalarak Prof.Dr. Zafer Karaer tarafından düzeltilmiştir...

Kayıplar Ülkesi...

Kayıplar Ülkesi

Kaybetmenin tanımını yapabilmek için, öncelikle kaybettiklerimizi ve onların önemini kavramalıyız. Ancak düşüncelerimizi de kaybettüğümüz için, neler kaybettüğümüzün farkında değiliz. Bu yüzden sağlıklı bir tanımlama yapmak mümkün değil. Öyle ki; kaybetmeye başkalarından aldığımız bizim olmayan slogan sözlerle düşünmeyi öğrenerek başladık, sonra başkalarının duygularına esir olduk, kendi duygularımızı kilitledik bir dolaba, anahtarını da kayıp ettik. Gülüşümüz eğreti, hatta çoğu kez sahte yakışmıyor yüzümüze. Ağlayışlarımız yapay, gözyaşlarımızın tuzu bile kalmamış, su misali.

Kendimiz kaybettik, tam bulduk dediğimiz anda sözcüklerimizi kayıp ettik, yazarken tıkandık boğulduk kayıp ettiklerimize de... Biz biriz dedik birliğimizi kayıp ettik, tutuşmuyoruz çoktan el ele sıcaklığımızı kayıp ettik, kavurucu güneşin altında. Sınırlarımız belliydi, sınırsız yaşama arzusunda hafızamızda kalan bir iki hikâyeyi de kayıp etmeyelim diye destanlaştırdık övündük bu hikâyelerle bire bin katarak yerinde saya saya... Yerine de hikâyeler üretmedik hem yaşamadık ki böyle hikâyeler çoktandır. Dinlemek kolaydı yapmak ise zor.

Hep heykellerimizi yaşadık, diğer insanlara da kendimizden bir şeyler ekledik hep onlara bizim gibi düşünsünler bizim yontuklarımız gibi olsunlar diye. Oysa kayıp etmiştik bizde çoktan bizim gibi olmayı, belki çok nedenlerimiz vardı; şartlar gerekli kıldı kim bilir? Ama bizim gibi olsun diye çabaladıklarımızla tek bir düşünceyi savunduk milyonlarca insan hep tırnak içerisinde kullandık cümlelerimizi. Hiç gelecek üzerine düşünmedik, geçmiş gibi yaşamak binlerce onur okşayıcı şey varken. Kayıplar ülkesinde yaşadık kaybola, kaybola...

Sesimizi kayıp ettik, kim bilir kalbimizin içinde bir yere gömdük onu, zordu çünkü sevmek insana insan olduğu için değer vermek zordu. Yüzümüzü açmak kolaydı, yer çekimi sağlıyordu zaten bunu. Gülmek ise zordu işten ve huzur verici bir gülümseme görmedik birbirimizi hayat akıp gidiyordu.

Bulmak istediğim tek şey “biz”, sadece “bizliğimizi” bulmaktı. İşte o zaman doğru yolu bulacağımıza eminim, işte o zaman tırnak içerisinde yazdıklarım silinecek, kayıplarım bulunacak.

Aybike TIRAŞ-2009

*Aslına bağlı kalarak Prof.Dr. Zafer Karaer tarafından
düzeltilmiştir...*

Gölge Oyunları...

Gölge Oyunları

Çok soğuk bir hava... Üşüyorum, oysa kalın da giyinmişim. Koyu mor bir şehir, şehirde dar bir sokak, sokakta ben yürüyorum. Ellerim ceplerimde düşünüyorum. Tek bir sokak lambasının bile olmamasına şaşıyorum. Zamanla gözlerim alışıyor karanlığa. Az ilerde aniden geçen kedi ürkütüyor beni.

Düşünüyorum beynim patlamaya hazır bir bomba gibi. Başım ağrıyor yorgunum. Sesler duyuyorum. Kulağımı tırmalayan, ağır, rahatsız edici sesler. Daha çok fısıltı şeklinde sese yöneliyorum. Fısıltılar artıyor. O da ne aniden bir el çekiveriyor beni daha dar bir sokağa sesimi duyarlar umuduyla bağıriyorum. Karşılık alamıyorum. Benden başka yirmi kişi kadar varlar. Süzülmekteyim. Uzun bir sessizliğin ardından yüz ağız tarafından yargılanır buluyorum kendimi. Bir mahkeme ve tanımadığım onca insan tüm parmaklar bana dönük; "suçlu" bulunuyorum. Suçlusun sözünü tutmadın diyorlar. Hangi sözden bahsediyorlar? Bir öğrenci parasız eğitim diyor, bir kadın çocuğumu iyileştiremediniz, öldü diyor. Bir diğeri "iş" diyerek üzerime atlıyor. Olup bitenlere büyümüş gözlerle bakıyorum.

Bağırarak istiyorum sesim çıkmıyor. Kaçmak istiyorum bacaklarım tutmuyor. Sonra kocaman bir el kavırıyor beni. Çekip alıyor bu hengâmeden. Devlet diyorlar, devlet geldi. Kurtuldum diye sevinirken; el beni yukarıdan bırakıveriyor.

Tam bu sırada uyandım. Masada uyuya kalmışım. Bacağım uyuşmuş Hocamızın (*Prof.Dr. Zafer Karaer*) verdiği ödevi yazmak için düşünüyorken hatırlıyorum en son kendimi. Yazım için eğitim sistemi, sağlık sistemi, ulaşım bozuklukları ve işsizlik gibi toplumsal sorunlara kafa patlatıyorum.

Ülkesine yararlı olmaya çalışan idealist bir üniversite öğrencisi olarak kendimi ne kadar suçladıysam artık rüyamda yargılanan kişi bendim. Korkunçtu. Evet, düşünüyorum bana göre içinde bulunduğumuz dönem sonunda ışık olmayan karanlık bir sokakta

nereye gittiğini bilmeden gölge oyunları eşliğinde yürümek gibi... Karışık...

Sağlık sisteminde bir iyileşme göremiyorum. Her gün bir ilaç daha yüzdesini ödediğimiz ilaç listesi kaldırılıyor. Doktor yetersiz; insan yerine konulmadığımız hastanelerde iyileşmeye çalışıyoruz. Gözünü para kazanma hırsı bürümüş insanlarca açılan özel hastanelerde dünyanın parası yüzünden ameliyat olamayan fakir ailelerin hali çıkıyor karşımıza haberlerde her gün.

Sırf parası yok diye ölüme terk edilen çocukları duyuyoruz. Basit bir grip için gittiğimiz devlet hastanelerinde tüm gün koşturduktan sonra, yüzümüze bakmayan doktorlarca muayene ediliyoruz.

Hâlâ okulu olmayan köylerimiz var. Atama bekleyen binlerce öğretmen; buna karşın öğretmensiz yüzlerce öğrenci...

Senede en çok sınav sistemi değiştirebilen ülke olabiliriz. Öğrenciler akın, akın dershanelere yönlendiriliyor. Her yıl binlerce üniversite öğrencisi daha işsizlik ordusuna katılıyor. Her biri taptaze bilgisini kullanmak için can atan hevesli idealist genç mezunlar...

Bir zamanlar bilimsel çalışmalarını devam ettirmek adına ünlü bilim insanı Einstein'dan mektup alan bir ülkeydi burası. Şimdilerde altına imzamızı attığımız en küçük buluşumuz yok. Bilim için gerekli yatırımlar yapılmıyor. Üretsek bile; anlaşmalar gereği aynı ürünü katlanmış olarak yabancı ülkelere kaç misline satın alıyoruz yeniden. Yetiştirilen kaliteli elemanlar ve üreten bilim insanlarımız birer birer yurt dışına kaptırılıyor. Peki, soruyorum bu devlet nerede, olup bitenleri görmediğine göre kafası karışık ya da başka işlerle uğraşüyor olmalı. Devlet meşgul. Özelleştirme adı altında topraklarımızın satılmasına göz yumuluyor. Hâlâ daha şehit verdiğimiz topraklarımızın... Aydınlarımızın baskı altında tutulmasına ve hatta öldürülmesine seyirci kalınıyor. Yanlış anlaşılmasın Devlet karşıtı bir insan değilim, ama Devletin yaptıklarının farkındayım ve bir yerlerde bir yanlış olmalı diyorum.

Kaygılıyım... Fikirlerimizi söyleyemez hale geldik. Korkutma politikasıyla susturuluyoruz. Özgür basından eser kalmadı. TV kanalları ve yayınları kapatılıyor. Uzun vadede faizsiz kredi alan kanallar ayakta kalıp, yayınlar yapıyorlar. Toplumun bu kadar problemi olmasına rağmen enflasyonun gün be gün yükselmesine rağmen; nasıl olurda haberlerde tek bir olumsuz cümle duyamayız. Dış borçlar aldı başını gitti.

Sürekli arkasında dış güçlerin olduğu oyunlara alet oluyoruz. Dini ayrımcılık etnik gruplar arası ayrımcılık yaratılmaya çalışılıyor. Ve biz hâlâ da bu oyunların farkına varmıyoruz, ya da görmezden geliyoruz. Bu oyunların bu kadar başarılı olmasının sebebi ise ne iç ne de dış uzun vadeli bir ülke politikamızın mevcut olmayışıdır. Uzun vadeli çıkarlarımızı gözeten bir siyasi düşüncemizin olmayışıdır. Bu fikir ile ABD, AB gibi ülkelerin maşası olmaktan kurtulamayız. Ekonomik bağımsızlığımızı ele almadıkça tam bağımsız olamayız.

Mevcut toplumsal sorunlarımız sıralamakla bitecek gibi değil ne yazık ki. Dönüp kendimize bir bakmamız sorumluluklarımızla yüzleşmemiz gerekiyor. Tüm bu olumsuzluklardan sonra peki, ben geleceğimi nasıl görüyorum?

Kendi oturduğum konum neresi? Her genç gibi benimde hayallerim var elbette. Bir şeyleri değiştirebileceğimi düşünüyorum. İyi bir veteriner hekim olmayı, toplum sağlığına katkıda bulunmayı hedefliyorum. Ama yine de gelecek belirsiz. Sorunlarımız tükenmiyor. Çalkantılı günler yaşıyoruz. Pek çok şeyle ilgili endişe duymaktayım.

Hiçbir zaman karamsar olmayacağım. Her şeye rağmen bir şeyleri yenileme gücünü kendimde bulacağım. Atatürk'ün de dediği gibi gelecek bizim ellerimizde ve onu şekillendirecek olan yine bizleriz.

Bu hedeflerin de ancak ve ancak; yolda, parkta her yerde okumakla, okuyan bir halk olmamızla gerçekleşeceğine inanıyorum. Okumalıyız, düşünmeliyiz ve araştırmalıyız ki ufkumuz

genişlesin; bilinçli bireyler olabilelim. Okuyalım ki kendimizi dünyaya ifade edebilelim. Çağdaş ülkeler seviyesine ulaşabilelim.

Koyu mor bir şehir; Şehir de dar bir sokak, sokakta küçük bir ev ve evde idealleri olan ben...

Duygu BAYRAKTAR-2010

Medeniyet Dedikleri!

Medeniyet Dedikleri!

Gün geçtikçe küçülen, küreselleşen dünya, küçülmeyle birlikte birbirine yaklaşan toplumlar, milletler ve dolayısıyla kültür ve medeniyetler... Küreselleşme ve yaklaşma da en önemli rolü kitle iletişim araçlarının oldukça hızlı, kontrolsüz ve yaygın kullanılması oynamaktadır. Yalnız bu noktada düşünen insanın aklına bir soru gelmektedir. Acaba dünyanın küçülmesi ve toplumların birbirine yaklaşması kitle iletişim araçlarının ve teknolojinin kullanımının artışına bağlı gelişen bir netice midir? Yoksa bir netice gibi ortaya çıkan bu durum, yani Dünyanın küreselleşmesine ve medeniyetlerin yaklaşması, ya da daha doğrusu farklı medeniyetlerin özümlemesi, kendi medeniyetini kabullendirmek "amacın" ta kendisi midir? Kullanılan tüm bu iletişim kaynakları fark edemediğimiz amaca hizmet eden araçlar mıdır?

Fukuyama'nın "Tarihin Sonu" adlı, Soğuk Savaşın ardından yazdığı eseri ABD'nin kapitalist emperyalist sistemine karşı Sovyetlerin Komünizminin yenilgiye uğradığını içten içe sinsice müjdeliyordu. Hollywood yapımı filmlerde sözüm ona bu zaferi destekleyen projeler ardı ardına beyaz perdeye aktarılıyordu. Bu durum önceleri ABD yönetimini halkın kanaatini kazanıyoruz düşüncesine itti. Komünizm ve Sovyet Sosyalizmine karşı medeniyet öncüsü ABD zihniyeti elbette dünyaya barışı getirecekti onlara göre. Bu yanlış düşüncelerin bazı kesimlere dayatılmasında Doğu Almanya'nın Batı kesimdeki sanki farklı bir gezegenmişçesine yaşadığı ıstırapların tüm dünyanın gözleri önünde cereyan etmesi etkili olan sebeplerden biriydi.

Tüm bu gelişmeler, ABD'ye her ne kadar öz güven kazandırmış olsa da, sömürgeci emperyalist ve kapitalist politikalarla bir yere varılamayacağını da anlaşılması gerekirdi. Vietnam'da insanlık dışı olaylara imzasını atan dünyaya atom bombasını katliamla tanıtan ve bunları pek güzel gündem dışı tutmayı beceren ABD yolun sonuna geldiğini anlamalıydı. Anladı da.

...Ve artık homurdanan halkının desteğini kazanabilmek Sovyetler Birliğinden boşalan rakip boşluğu doldurabilmek için

tekrar dūřman aramaya bařladı. Dūřman belirlenecek ve hesaplarına göre tüm vatandařlarıyla beraber bu dūřmana karřı tek cephe olacaktı. Bu dūřmanı bulmakta gecikmediler. Artık ABD'nin yeni dūřmanı İslam toplumdur. Hemen çalıřmalara geçildi.

Hungtinton'a da Fukuyama gibi ısmarlama bir kitap yazdırıldı. "Medeniyetler atışması" geniş yankılar uyandıran bu kitapta dünyada yedi farklı medeniyetin varlığından söz ediliyordu. Bu medeniyetlerin birbiriyle anlaşmaları yazara ve onun fikir babalarına göre mümkün değildi. İslam Medeniyeti bu medeniyetler içerisinde gelişmeye en açık ve Batı Medeniyeti için en tehlikeli olanıydı. Hatta teknolojiyle batı için bir tehdit haline gelecek kadar gelişen Japonya'nın başını çektiği Konf  s Medeniyeti dahi İslam Medeniyetine olan düşmanlık sevdası uğruna göz ardı edilebiliyordu.

İşte tam bu noktada Türkiye'ye bir yer belirlenmeliydi ve AB'ye girmek isteyen Türkiye'ye Hungtinton'un ağzından ABD rotayı belirlemişti. Türkiye İslam  lkelerinin önderi olması gereken bir ülkedir.

Peki, neden ABD bizim AB'ye eklememizden ziyade İslam Medeniyetinin kalbinde yer almamızı istiyordu? Müslüman kardeşlerimizle bir arada yer almamız onları madem bu kadar memnun ediyordu, niçin eski Başbakan Prof.Dr. Necmettin Erbakan'ın D8 projesine karşı hemen harekete geçip 28 şubat için düğmeye basma gayretini gösterdiler?

Sebep gayet açıktır. Batı Medeniyeti vaftiz suyuyla yıkanmamış, kökünü Osmanlı İmparatorluğundan alan ve nüfusunun tamamına yakını her ne kadar gereğince yaşamasalar dahi İslamiyet'i kabul etmiş insanlardan oluşan Türkiye'yi kısıp almak istemektedir. Bunun için oyalama politikaları kararlılık ve ısrarla sürdürülmektedir. Müslüman kardeş ülkeler ile birlikte hareket etmemize şiddetle karşı çıkmakla beraber Avrupa'ya yakınlaşmamızı dokunulmazlık kazanacakmışız gibi oynamak uğruna oyuncuları devamlı değiştirmektedir.

Yazımın başında sorduğum soru sanırım artık yanıtını bulmuştur. Türkiye ve İslam ülkeleri gittikçe artan bir baskıyla kumpasın içine çekilmektedir. Çıkar sahibi ülkeler de başta ABD olmak üzere oyunu istediği gibi oynamak uğruna oyuncuları devamlı değiştirmektedirler. Oyun hep aynı oyundur. Fakat bu kez bizim ve kardeşlerimizin üzerinden oynamak istenmektedir.

Bunun için tüm kozlarını oyuna sürmekten geri durmamaktadırlar. Usame Bin Ladin safsatası da bunun bir örneğidir. Dünya'ya Müslümanları bir terörist gibi göstermek adına düzenlenmiş çirkin bir oyununun kuklasıdır bu şahıs. Zamanında İran'a karşı Saddam'ı destekleyip Müslüman'ı Müslüman'a kırdıran işleri bitince piyonların başını kolayca ezmektedirler.

Türkiye'nin tarihi mirasıyla içinde bulunmasından gurur duyacağımız İslam dünyası ise ne yazık ki hala tehlikenin farkında değildir. Bu ülkelerdeki halk kitleleri ise başlarında bulunan işbirlikçi kukla lider görünümlü insanların idareleri altında yalnızca yaşam mücadelesi verir durumda bulunmaktadır.

Bu noktada Türkiye'ye çok önemli görevler düşmektedir. Orta Doğu ve Arap Yarımadası ülkeleri için, hatta orta Asya Cumhuriyetleri için ağabey konumunda olan Türkiye artık silkinip özüne dönmeli, hem vatandaşları hem de tüm İslam Âlemi için tek umut olduğunun farkına varmalıdır. Bugün zulüm içinde her ülke gözlerini Türkiye'den yana çevirmektedir. Çünkü medet umdukları ülkenin bir zamanlar Cezayir'i, Fas'ı düşman işgalinden kurtaran eccadın torunları olduklarını bilmektedirler.

Türkiye kendisini asla bu problemlerin dışında görme lüksüne sahip değildir. Batı Medeniyetine ve ABD'ye tavrını da bu çerçevede belirlemeli dirayetli, liyakatli bir dış politika izlemelidir. Tüm dünyaya lider olmak Türkiye'nin görevi olmalıdır. Bu güç; inanç azim ve kararlılık irfanlı bir genç nesille muhakkak ortaya çıkacaktır.

Enes YALÇIN-2008

Aslına bağlı kalarak Prof.Dr. Zafer Karaer tarafından düzeltilmiştir...

Kültür Yozlaşması...

Kültür Yozlaşması

Zaman sadece bir saatin tik taklarından ibaret değildir. İçinde geçmişin hüznlerini, acılarını, kararsızlıklarını, sevgilerini, sevinçlerini ve mutluluklarını barındırır. Zaman kavramı var olduğu andan itibaren birçok uygarlığa beşiklik yapmış büyümesine gelişmesine ve kendine ayrılan süreyi doldurduğunda da nihayete ermesine şahit olmuştur.

İşte insan parsellenmiş gibi görünen zamanın her alanında aktif ve yaygın bir şekilde rol almaktadır. Geçmişten aldıklarıyla kendi bulduklarını sentezleyip bilinmeyenin bilinmesine ve bunun bilim olarak ortaya çıkmasına aracı olmuştur.

Bilim her döneminde kendine bir şeyler katarak büyümüş ve genişlemiştir. Bilme, öğrenme ve keşfetme arzusu her dönemde farklı yansımıştır. Bu farklılıklar, toplumların sosyal, ekonomik büyük ölçüde de kültürel yapılarının değişikliklerinden kaynaklanmaktadır. Bir toplumun sahip olduğu kültür değerleri sosyal ve toplumsal hayatın sınırlarını çizer, yasaklarını kurallarını koyar. Böyle bir toplumda bulunan bireyler kendi otoritelerini çıkarır, kişiliklerini sağlamlaştırır. Mantık ölçüleri dâhilinde hareket etmeyi bilir, hedeflerini belirler ve o yolda elinden gelen gayreti gösterip hedefe ulaşmaya çalışır. Bu şekilde hayatının yemek içmek ve eğlenmekten ibaret olmadığını anlayıp kavrayan insanlar, olanaklarının yetersizliğine rağmen bilim ve teknolojinin temel taşlarını sağlam bir zemine oturtmayı başarmış, kendine düşeni yapmış ve bayrağı bir sonraki nesillere devretmiştir.

Günümüzde ise dış güçlerini içimize salmış olduğu misyonerler ve basın yayın organlarıyla toplumumuzun içine girmiş ve yıllar önce Haçlı seferiyle maddeten başaramadıklarını, manen fikir, düşünce ve ideolojilerini benimseterek sağlamış ve toplumu içten kemirmeğe başlamıştır.

Kültürümüz yerini tele-vole ve magazin kültürüne bırakmıştır. İnsanlara çalışmanın şevkini unutturup, lüzumsuz geçici zevklerle

tatmin olmanın kapılarını aralamış ve toplumumuzu hızla girdap gibi içine çekmeyi başarmıştır.

Bu durundan kurtulmak için her ferde görev düşmektedir. Ama bir kere balın tadını almışız rahmetin bereketi olduğunu göz ardı edip rahmeti tembellikte arıyoruz. Gözlerimiz gençlik gecesini uyuyarak geçiriyor; ancak ihtiyarlık sabahında ayılıyoruz.

Mevlüt YENER-2008

Rüya Çıkmazı...

Rüya Çıkmazı...

Rüyalar bilinçaltında ya da bilinçdışında gün ışığına vurur mu? Aslında ufak bir çabayla hatırlayabildiğimiz anılarımız rüyalarda tekrar yaşama geçiyor. Peki ya bilinçdışında yer alan şiddetler, korkular, bencil ihtiyaçlar, mantıksız ve kabul edilemez istekler... Toplumda kabul görmeyen bu olumsuzlukları insan, duygularını bastırma mekanizmasını kullanarak bilinçdışına mı itiyor? Kesinlikle evet ama insan bunu tamamen bilinçsizce yapıyor. Neden ölüm olayını hiç düşünmeyiz? İnsanların ölümlü olduğunu bildiği halde, planlarımızı hiç ölmeyecek gibi yaparız. Ama biz bunu farkında olmadan yaparız. Ölümün bize kaygı uyandırmasına izin vermez onu rüyalarda yaşam bulmasına neden oluruz. Derin kaygıları rüyalar aracılığıyla yaşarız.

Peki, rüyalar gerçeğin bir yansıması olabilir mi ya da gelecek gerçeğin daha doğrusu yaşanacakların habercisi mi?

Yine bir gece bedenim yorgunluktan pes etmek üzereydi. Yastığıma sırt üstü uzanmıştım. Uzun bir süre boş gözlerle etrafı inceledikten sonra gözlerimi kapadım. Ağır ağır aldığım nefes ve saatin tik taklarından başka hiçbir ses yoktu. Hava çok soğuktu gecenin soğuğu içimi ürpertiordu. Bir an için ayağa kalktığımı düşündüm. Ama hala yerimdeydim. Ufak bir hamleyle kalkabileceğimi düşünürken gerisi karanlık... Bilinçten bilinçdışına geçmiş olmalıyım. İki saat sonra kan ter içinde uyandım. Hiç hareket etmemiş olmalıyım ki hala sırt üstü yatıyordum. Sadece kollarım yer değiştirmiş, gitmeme izin vermemek için bedenimi sarmalamış gibiydi. Bu gece farklıydı. Hem de çok farklı bir gece. Bu gece ya yaşananlar devam ediyor, ya yaşanacaklar gerçekleşiyor, ya da ben hâlâ rüyada olmalıydım. Gerçek ile rüya arasındaki kırılma, şeffaf camı fark edemeyecek durumdaydım. Rüyanın etkisinden soğuk bir duş darbesiyle kendime gelebilmişim, ama yatağıma geri döndüğümde aklımda hâlâ acaba diyordum. Bir ya da iki dakikalık yansımaların bu kadar uzun hissedilmesinin nedeni nedir? Rüyanın etkisi hemen geçiyorsa

rüyalarımıza çok farklı anlamlar mı yüklemeliyiz? Yaşamın kontrolü bizdeyse eğer neden rüyalarımıza ve sonrasına müdahale edemiyoruz? Yine düşünenler arasında boğulmak üzereydim. İşte bu anlarda çocukluğuma uzanıyorum. Sekiz yaşlarında ufak bir erkek çocuğu rüyaların gerçekliğine inanır, soyut olduğunu kabullenmezdi. Geceleri uyumaz olaylara müdahale edememekten korkardı. Bazen gerçek ile rüya arasındaki ayrımı hala yapamadığımı düşünürüm. Aslında bu sadece çocukluğumdan kalma bir gelecek ve hala sıcak tuttuğum hatıra.

Murat AYDIN-2009

Körler Yurduna Ayna Satmak!

Körler Yurduna Ayna Satmak!

Önümüze sunulan seçenekleri değerlendirin dediler bize-beş seçenek verdiler birini seçin dediler. Seçtik... Türkiye'yi ve üniversite gençliğini böyle bitirdiler.

Sırtımıza yüklenen soru bankalarını yıllarca Türkiye ekonomisinin damarlarından biri olan dershanelerimize taşıdık. Önce Anadolu Lisesi sınavı dediler. Sonra ÖSS dediler. Önce sistem bir dediler sonra yok beğenmedik değiştirdik dediler. Hedefimiz olan üniversiteyi hedefimiz olmaktan çıkartıp hedefimizi ÖSS'ye çevirdiler. Tüm bunların sonunda hedefsiz bir üniversite gençliği yarattılar.

Korktular sağ sol çatışmasıyla Alevi, Sünni, Türk, Kürt, türban, tülbent kavgalarıyla korkuttular anne babalarımızı katledilen yazarlarımızla, profesörlerimizle sindirdiler dedelerimizi. Tüm bunların sonunda sindirilen üniversite gençliği kendine dokunmayan yılanı bin yıl yaşatan üniversite gençliğinin anası babası oldu.

Kendilerine dokunmadığı için yaşatılan yılanların, bir gün tohum yasasıyla vakıflar yasasıyla geri döneceğini düşünmemişti. Üretmediğini tüketen toplumuma; Başkentinde dev alışveriş merkezleri yetmez oldu.

Yıl 2009, ellerinde hedefsiz, sindirilmiş üniversite gençliğim, nasırlı ellerinde tuttuğu kısır tohumlarla çiftçim, kayıp ettiği bazı yerli ırkını dağda bayırda arayan köylüm, aşısını bile üretemeyen hekimim var... Güzel Cumhuriyetimin kazanımları kumbaramda mı kalmalıydı?

Durum böyleyken bizim yaptığımız körler yurduna ayna satmak değil mi?

Sedef Gönül US-2008

Daima Birlikteyiz...

Daima Birlikteyiz...

Bazı şeyler ruhumuzdan ve her zaman değişime açık bedenimizden silinmez. Bir ok gibi saplanır ve canımızı acıtır. Her zaman geçmişimizle yüz yüzeyiz. Peki, neden geçmişimizi de beraberimizde götürüyoruz. Kötü anlardan neden uzaklaşmıyoruz? Her şeyi yok etmeye yarayan yeni baştan yaratabilen zekâmızla bu acı anılarımızı, hatalarımızı uzaklaştıramamamızın nedeni ne?

Gereken bedelleri de ödüyoruz. Ancak hâlâ geçmişimizdeki hatalardan ya da kötü yaşantımızdan uzaklaşamıyoruz. Peki, bu şekilde nasıl sadece geleceğe bakabiliriz. Umut edebiliriz?

Gece yalnız kalındığında, dostlarımız bizi terk ettiğinde aslında yalnız değilizdir. Çünkü acısıyla tatlısıyla anılarla birlikteyizdir. Yaşadığımız yeri terk etsek, kaçsak bile gene birlikte olacağımız anılarımızla. Sadece kendimizden kaçabiliriz. Çünkü bir ağacın yaş damarları gibi etrafımızı kuşatan geçmişe ait anılar bu kaçışa izin vermez.

Ömrümüzün büyük bir bölümü anılara mı tahsis edilmiş? Yaşam kimin? Yaşadıklarımız bizden fazla mı yaşıyor?

Belki de bizim nefes alabilmemiz bunlara bağlıdır kim bilir...

Şule DÜZLÜ-2008

Zihnın Sınırlarında Gezinmek...

Zihnın Sınırlarında Gezinmek...

Beynimizdeki hücreler sahip olduğu yeteneği nereden kazanıyor? Nasıl oluyor da bu küçücük küçücük hücreler muhteşem bir zekâ ve uyumla hareket edebiliyor? Daha da önemlisi yaşadığımız çevreyi, hatta yaşadığımızı algılamamızı “nasıl” sağlıyor?

“İnsanlarda en hayran olunacak yapı nedir?” diye sorulsa, cevap kişilere göre değişse de, büyük çoğunlukla “beyin” ilk sırada olurdu. İnsan hayatta düşünüyor, Okuyor, yazıyor, yiyor, içiyor, uyuyor ve daha birçok yaşamsal faaliyeti gerçekleştiriyorsa, binlerce beyin hücresinin, adeta komutanının emirlerine uyan askerler gibi, itaatkârca ve uyum içinde hareket etmesi sayesinde. Üstüne üslûk görevi bunlarla da bitmiyor. Hepimizin bildiği gibi insanların bedeni, cismani yönüyle birlikte, ruhsal yönleri de vardır. İşte beyin aynı zamanda ruhumuz ile bedenimiz arasındaki bağlantıyı da sağlayan organdır. Yani madde ile manayı uyum içinde buluşturan bir merkezdir.

Beynin ruh ve beden ile ilişkisi için “beyin bedenin, ruh ise beyin sultanıdır” denir. Bu durumda kısmen bilinmeyenler olsa da beyin bedeni sinirlerle sevk ve idare ettiği bilimsel bir gerçek olduğundan beyin bedenin sultanı denilebilir. Ancak ruh beyin nasıl sultanı oluyor? Ruhun ne olduğunu ve beyni nasıl yönlendirdiğini müspet ilimlerle açıklamak zordur. Buna göre insan gerçekten ruhunun algıladığı, ama aslında beyin gösterdiği bir evrende mi yaşıyor, yahut yaşadığını mı sanıyor. Ruh nedir evren nedir, beyin ile ruh arasında nasıl bir iletişim vardır? Bunlar ve benzerleri insanı gerçekten zor durumlara düşüren sorulardır.

Acaba düşünme yeteneğini yitirenler olarak değerlendirilenler; gerçekten düşünme yetilerini mi kaybettiler, yoksa ruhun yönlendirdiği farklı bir düşünme şekline mi yönlendiler? Peki, bunca sırrı olan bir nesneyi dahası vücudumuzun bir bölümü olan bu yapıyı düşünmeden yaşamak mümkün mü?

İçinde binlerce soru işaret taşıyan bulduğu cevaplarla da tatmin olmayan, sürekli sorgulamaya, aramaya, bulmaya devam eden, dev makineler, bilgisayarlar üreten ve onları yöneten, gerektiğinde dünyayı yaşanabilir, ya da yaşanamaz bir yer yapan o muazzam nesne, en tepede taşıdığımız beyin, mükemmel ve kusursuzluğunun yanında kendini algılayamayacak ve çözemeyecek kadar da aciz olduğu görülür. Zihnin sırları bu olsak gerek.

Duygu ARDIÇ-2011

Aşk...

Aşk...

Eskiden, çok değil yaklaşık otuz yıl öncesine kadar (1980'den önce) ülkemizde sevgiliye, özlem duyulana karşı yaşanan temiz, saf ve derin "aşk'lar..." Masalsı, destansı... Mecnun'a çöller gezdiren Ferhat'a dağları deldiren, Mevlana'yı Mevlana, Yunus'u Yunus, Hacı Bektaş'ı Hacıbektaş, Tahir'i Tahir, Zühre'yi Zühre yapan aşklar gibi... Aşkta ruh, ruhta aşk varmış.

Günümüzde yaşanan aşklara baktığımızda; aşk da ki en önemli iki unsurun seven ve sevilenin arasındaki iletişimi sağlayan, sevgi, saygı ve hoşgörü ile beslenen ruhun yerini "*teknolojik aşk*" veya "*sanal aşk'ların*", ya da sadece bedeni besleyen maddi menfaate dayalı aşkların aldığını görürüz. Aslında bu şekilde yaşanan aşklara, aşk demekle aşkın kutsî değerlerine saygısızlık etmiş oluruz. Ama maalesef günümüz koşullarında tüm aşklarda; aşkın ruhla ilişkisi ortadan kalktığı için aşktan geriye et ve kemik yığınının oluşmuş bedenler kalmaktadır. Aşk bugünkü anlayışa göre tamamen madde ile bütünleşmiştir. Kolay ulaşılabilen, elle tutulabilen, gözle görünen ve bir o kadar da kolay terk edilebilen bir maddedir, bir cisimdir. Oysa! Ruhda ki aşk, aşk da ki ruh öyle mi? Bundan dolayı günümüzde yaşanan aşklarda ruhsal duygular yerini, bedensel (*hayvani*) duygulara bırakmıştır.

Sonuç olarak tabii ki; ruhani aşk olmadığı için ortamda ruhun gıdası sevgi, saygı ve hoşgörüde yoktur. Bu şekilde ruhtan mahrum aşkla kurulmuş bir beden, bir aile ve böyle ailelerden oluşmuş toplum, sadece bir topluluktur. Bu yüzden günümüzde çok önemli toplumsal bozukluklar, kopukluklar ve çarpıklıklar ortaya çıkmaktadır. Tabii ki toplumsal bozukluk aynı zamanda bir milletin,

bir ulusun da bozulması demektir. Bir an önce aşkı maddeden kurtarıp, ruhla bir araya getirmelidir! Yoksa...

Kadri-DENİZ-2009

Veda...

Veda...

Yol ayrımına geline nokta sonun başlangıcı ya da her şeyin sonu. Boğuluyorum sanki. Gözlerim yuvasından taşacak gibi oluyor. Akan her gözyaşım içimi acıtıyor. Deniz kenarın da tek başınayım ve yağmur da yine başladı. Gözyaşlarım yağmura karıştı. Artık ağlayıp ağlamadığımı bile anlamıyorum. Deniz hırçın sanki beni anlıyor. İçimdeki öfke arttıkça daha da köpürüyor.

Yağmurun altında kaç saat bekledim bilemiyorum. Sanki zaman geçmedi. Yaşananlardan sonra artık zaman işlemiyor. İşleyen sadece içimdeki acı. Darmadağınım. Öncem kalmadı.

Sonrası da beni pek ilgilendirmiyor. Yaşadığım ana saplanıp kaldım. Sanki aklımda tekrar ediyor. Sürekli aynı anı yaşıyorum. Karşımda duyguları yıkılmış, ruhu çalınan beden. Gözleri bakıyor ama bir şeyler anlatmaya çalışmadan. Acısı yüzüme yansımış, çizgileri belirginleşmiş. Ama hala kırılgan, Hayattan darbesini almış hayata tutunmuş bir insana bir darbede ben vermişim, bu kadar acı çekmesi yetmiyormuş gibi. Uzak istiyor ama tutunamıyorum.

Ve işte o an! Gidiyorum. Öyle bir veda ki bu kelimeler yok. Gözlerine bakamıyorum bile. Son 3 saat, 2 saat, 1 saat, son dakika ve sadece bir hoşça kal.

Sadece boğulmak istedim. Boğuldum da bakamadığım bir çift göz yarattım dünyamda içimde tatlı bir heyecan. Yaşama sıkı sıkıya bağlanmak mutlu olmak, deli dehşeti olmak için bir sebep, küçük ya da büyük, iyi ya da kötü.

Şimdi yaşadığım kocaman bir boşluk hiçlik duygusu. Sanki ben değilim artık. İçimdeki ben çığlık atıyor. Ama ona bile cevap verecek gücüm yok.

Yarın sabah gün doğacak. Güneş çıkacak. Gece olacak, ay çıkacak. Gündüz geceyi takip edecek.

Günler birer, birer geçecek. Takvimden her gün bir yaprak daha düşecek. Ne olacak peki? Kocaman bir hiç! Ben gene aynı yerde vedaları izliyor olacağım. İnsanların hayatında geçici bir yerim

olacak. Artık! Anı yaşamalarında yanlarında olacağım. Ya ilerisi, ileride gelecek olanlar peki? Bu hep böyle devam edecek. Bir yerlerde hayat devam ediyor olacak. Ben ise hayatın devam ettiğini inkâr ettiğimi bastıra, bastıra söyleyeceğim.

Murat AYDIN-2009

Düşün!...

Düşün!...

İzinden saygıyla yürüdüğümüz Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk, ileri görüşlülüğü ile içinde bulunduğumuz durumu seneler öncesinden tahmin etmiş olmalı ki duymamız gereken rahatsızlığı şu sözlerle vurgulamış; "Her millet icraatına tahammül ettiği hükümetin mesuliyetine ortak sayılır."

Demokrasi şemsiyesi altında fark edilmeden bilinçler yerleştirmeye çalışan etnik kimlik gibi saçmalıklarla bölücülük propagandası yapanlar kimi mutlu edebilir? Gururla " Ne Mutlu Türküm Diyene" diyebilmek varken şimdi hangi "etnik kimlik" mutlu acaba bu yaşananlardan?

Eğer biz bugün yaşanan vatanın bölünmez bütünlüğüne yapılan ihaneti hoş görüyorsak, ülkemiz üzerine oynanan oyunlara göz yumuyor sessiz kalıyorsak, bu vatanın bir karış toprağı için can vermiş binlerce vatan evladının ölümüne sebep olan insanların alkışlanması ses çıkarmadan izliyorsak şikâyet etmeye hakkımız var mı?

Düzen adamı olup yolunu bulanlar mı ses çıkaracak bu olanlar din ile korkutulup Allah ile kandırılıp oyları satın alınan insanlar mı? Hayatı sadece dizilerden ibaret, tek derdi yarın ne giyeceğini düşünen liseliler mi harekete geçecek yoksa değerli hocalarımızın tutuklanmalarına bile göz yuman, neme lazımcılığı hayat felsefesi edinmiş üniversiteliler mi diyecek olanlara?

İşte bu bayrağı biz devralmalıyız. Bizler çağdaş, laik, duyarlı Atatürk gençleri ülkemiz üzerinde oynanan oyunları görebilmek için tarihimizi bilmeli ve ona sahip çıkmalıyız. Tarihin milli bilincini kuvvetlendirmedeki rolü büyüktür. Türk tarihi zengin bir tarihtir. Bizler bu konuda ilham verecek güç verecek olaylarla doludur.

Atatürk'ün Türk tarihinin araştırılması ve öğrenilmesi konusundaki duyarlılığını göz ardı etmemeliyiz. Atatürk "Türk kabiliyet ve kudretinin tarihteki başarıları meydana çıktıkça bütün Türk çocukları kendileri için lazım olan bu tarihten bağımsızlık fikrini kazanacaklar, o büyük başarıları düşünecekler, harikalar yaratan adamları öğrenecekler kendilerinin aynı kandan olduklarını düşünecekler ve bu kabiliyetle kimseye boyun eğmeyeceklerdir." Sözleri ile tarihimizin bizlere nasıl da yol gösterdiğini ve ilham vereceğini vurgulamıştır.

Ayrıca "yetişecek çocuklarımıza ve gençlerimize görecekları tahsilin hududu ne olursa olsun, her şeyden önce Türkiye'nin istikbâline kendi benliğine milli ananelerine düşman olan bütün unsurlarla mücadele etmek gerekliliği öğretilmelidir." Diyerek bu konudaki sorumluluklarımızı belirtmiştir.

Çağdaş laik duyarlı Atatürk gençleri olarak üzerimize düşen daha fazla okumak bunca baskıya rağmen düşünmek ve düşündüklerimizi kokmada ifade edebilmektir. Okumayan düşünmeyen, yargılayamayan, ulusal bilincine, diline, bayrağına sahip çıkmayan her genç gelmiş geçmiş bütün hükümetlerin icraatından sorumludur.

Mehmet Emre ÇAKAN-2008

Vakit Daha Var...

Vakit Daha Var...

Bu yazıyı hayatımdaki en büyük değerimi kaybettikten sonra değil kayıp etmeden önce önemini kavramak ve güzel kişiliğinden bana kattığı anları hiç bu kadar açık olmadığım kadar anlatmak için yazıyorum, sana yazıyorum babacığım...

Yaşamda ne kadar zorlu yolların olduğu, her taşlı dikenli yollara rağmen umutların filizlenmek için açmayı beklediğini her zaman anlatmak istedim bana. Oysa benim o kadar çok işim, o önemli vaktimi ayırmayacak kadar çok düşüncem ve uğraşım olurdu ki zamanımı sana ayırmazdım baba. Doğru tercihleri, anlamlı düşünceleri öyle bir sabırla anlatışın vardı ki, benim asiliğim hırçnlığım bu tavrını hep kendini haklı çıkarmak için, üstünlük kurmaya çalıştığın için yaptığını düşündürdü. Şimdi arkama dönüp bakıyorum da ne kadar da boşa harcamışım o güzel yıllarımızı. Sen ise hep sabırlı bekledin beni, sabır ve insan içine huzur veren o sükûnetle... Seninle hiç gündelik dertlerimi oturup konuşmadım içimde çözemediğim yaşam sorunlarımı anlatmadım. Mesela her zaman yüzeysel mesafeli kaldık be baba! Mesela koluna girip şöyle ılık rüzgârlı bir İzmir havasında yürüyemedik. O, sıra sıra devası palmiye ağaçlarının arasından tuzlu deniz havasını ciğerlerimize çekemedik. Saatlerce doyasıya konuşmadık mesela ya da hasta olunca hiç sana sıcak bir çorba yapamadım. Çünkü sen babaydın, dağ gibi arkamızdaydın yıkılmazdın baba...

Kızından duyduğun o ergenlik çağlarına özgü sert, acımasız, sitemkâr cümleler seni yok ederd de bir tek gözlerinde görölürdü o kırılmışlık, o affeden çaresizlik, düşünüyorum da gözlerine bakmak o kadar zor muydu da anlayamadım o sessiz çaresizliği canım babam...

Ne çok yaşamışlıklarımız var be baba. Ne güzel tartıştık seninle siyaseti, ülkenin durumunu, ne derinlemesine yorumlar yapardın onca yıllık yaşamışlığın verdiği tecrübeyle. Görüşlerimizin ayrılığı bazen artsa da saygısızlık etmezdik. İnsanca onurlarımıza. Çünkü biz duygularımızın uzaklığında yakındık birbirimize,

kırılmayacak kadardı güçlü sevgi bağımız sonra uzaklaştık. Atatürk! derdik... Ne büyük adamdı! Anlaşıverirdik. O'nun yolunda vatanseverliğimiz birleştirdi düşüncelerimizi. Ha bir de Beşiktaş'ın maçları vardı tabii... O küçücük oturma odasında eleştirerek hakemi, oyuncularını, gülerek gözlerimizin içi, seyrederdik maçları...

Ne çok yaşanmamışlıklarımız var bir de. Mesela hiç dillendirmedüğümüz o duygu yüklü sözcüklerimiz hep anlaştık cümlelerin derinliğinde abartısız ancak bizim anlayabileceğimiz kadar sade ve dolaysız...

Şimdi sen az zamanım kaldı on bilemedin yirmi yıl geç kaldım sana kızım diyorsun. Biliyorsun ki ben bu cümledeki her kelimedeyi yapıyorum, kalbimden bir parça gidiyor sana doğru. Evet baba, yalnız sen değil biz geç kaldık birbirimize. Göstermedik bir türlü sevgimizi birbirimize. Oysa ne çok sevgimiz varmış bizim susamış gösterilmeye. Bir senin geç kaldığını söyleyip artık göstermeye çalıştığım sevgin var bir de benim hâlâ sevgi kırıntılarımı dahi gösteremediğim bir denizim var hep sana doğru benden...

Zamanının azaldığını, benimle gurur duyduğunu söylüyorsun baba. Senin için daha hiçbir şey yapamadan, benim için onca şey yapmışken çaresizliğim boğuyor beni babam... Yüreğimde sancılı derin bir iz bırakıyor, yaşamamışlıklarımız acısını çektirmek istercesine o sızı büyüyor baba... Azalmadı ki, zaman daha vakit var, daha erken be baba. Gidemeyecek hatta düşünmeye değmeyecek kadar çok erken. Sen değil miydin, umudun olmadığı yerde hayat da olmaz diyen? O zaman beni bırakma; sensiz umutsuz o karanlık yarınlara. Hazırlama o gitmek düşüncesine... Senden aldığı o azim ve özgüvenle senin gibi dimdik ayakta Ankara'da senin canın hayatı öğreniyor babacığım. Sen dua ederken benim için her gün Allah'a bu canın da şükrediyor her gün böyle bir babası olduğu için... Beni ben yapanın sen olduğunu bilmek ne büyük bir huzur ve gurur kaynağı bir bilsen...

Doğan her gün senin varlığı daha aydınlık daha umutlu söz bundan sonra her şey daha güzel olacak ve söylenmemiş

en anlamlı sözcüklerim varlığında huzur bulacak... Vakit var
daha yeter ki gitme baba. Ömründen ömür katsınlar ömrüne, Seni
çok seviyorum, babacığım...

Seda IŞIK-2009

Öteki!...

Öteki!...

"Öteki" kelimesi Türkçe sözlüklerde kelime anlamı olarak: diğeri, öbürü; Sözü edilen veya benzer iki nesneden önem ve konum bakımından uzakta olan; Öbür, diğeri anlamlarını taşınmakla birlikte, toplum biliminde "öteki" mevcut kültürün içinde dışlanmış olan şeklinde bambaşka bir anlam ifade eder. İşte ülkemizde son yıllarda; "ötekileştirmek" olarak sık kullanılan kelime toplum biliminde ki "öteki" den türetilmiştir. Burada kullanılan Türkçeye girmiş Arapçada mezrun yani; birilerini adamdan, insandan saymamak gibi bir anlam ifade eder. Örnek olarak biz Batı için "öteki" idik. Biz ancak sömürgeleşirsek onlar için öteki olmayacaktık. Bu oryantalizmin kabataslak ifadesidir ama bizim bir takım aydınlarımız da bugün bile aynı kafadadır.

Buna karşılık, özellikle son yıllarda tuhaf bir kullanım yeri de: "Sen bizi kendinden sayma. Biz farklıyız, başkayız. Bizi kendinden sayarak kendin gibi görerek benim kimliğimi silmek istiyorsun" itirazları da modalaştı. Demek ki "öteki" kelimesinin terim kategorisinde olumlu bir kullanım yeri de var, ya da var edilmek isteniyor.

Birini "öteki" sayarak; bazı haklarından, özgürlüklerinden mahrum etmek, elbette insanlık dışı bir davranıştır. Bununla birlikte, meşru anlamda "öteki'nin" de hayatımızda yeri vardır. Düşünce ve fikir esaslı bazı ciddi farklılıklar ve ayrılıklar bunu gerekli kılabilir. Bakıyorsunuz karşınızdaki insan bambaşka bir âlemin insanı. Bazen bir yakınımızla, akrabamızla bile aramızda çok derin farklar, benzemezlikler hatta uçurumlar bulunabiliyor. Bu tür farklılıkları ötekileştiren "öteki" ile karıştırmak doğru değildir.

Bir Batılı "Türkler asırlarca Avrupa'da yaşadı. Mücadele ettik savaştık ama aynı medeniyeti de paylaştık. Paylaştığımız çok şey oldu tarih boyunca. Onlarda bizden sayılır" dese bundan hiç kimse rahatsız olmaz. Hatta Yunanistan'da yaşayan, Bulgaristan'da yaşayan Türkler için "onlarda bizden sayılır" denilse de; rahatsız olunmaz, hatta memnuniyet bile duyulabilir.

Burada esas olan ötekileştiren "öteki" ile birlikte özümseme (=asimilasyon) denilen olayın, birbirinin bazı özelliklerini törpüleyerek, kazıyarak, özellikle kimlik ve kişilikleri ile birlikte, inançlarını unutturarak gerçekleştirilen bir olaydır. Kişilik ve inançlarla ilgili manevi ahlaki ruhi değerlere dokunulmuyorsa, orada asimilasyondan fazla söz edilemez. Asimilasyon bir kimyevi reaksiyona tabi tutma işlemidir ve bizim hiç bilmediğimiz hiç yatkın olmadığımız bir olgudur. Bizim bizden saymamız, farklılıkları yok etmek değil, birlikte yaşama iradesi ve mutluluğuyla ilgili bir sevgi yaklaşımıdır, bir insani duyarlılık meziyetidir.

Peki! ya Türkiye de yaşayan farklı kültür de insanlar, "öteki" olarak mı yaşıyor? Çoğunlukta olanlar azınlıkları "öteki" olarak mı görüyor? Yoksa azınlıkta olanlar mı kendilerini ötekileştirmek istiyor? Şuan da bir bölgemizde buna bağlı olarak terör olayları oluyorsa, bu iki sorunun bugüne kadar gerçek anlamda ele alınıp, halledilmemesinden kaynaklandığı unutulmamalıdır.

Asırlar boyunca Ruslara göre Kuzey Kafkasya "öteki" olarak kalmıştır. Kafkas halkları öteki olmaktan kurtulmak için sürekli mücadele içinde bulunmuş, ancak Ruslar onların inançlarını, kültürlerini, kendi sosyal haklarını tam anlamıyla sömürerek "öteki" kimliği altında değerlendirmiştir.

Avrupa'nın Türkiye'yi "öteki" olarak gördüğünü kim inkâr eder? Türkiye de "öteki" olarak yaşayan toplumlar görüldüğü sürece; Rahip Santoro, Hrant Dink ve Malatya misyoner katliamları olduğu sürece biz de onlara göre "öteki" olarak kalacağız.

Biz herkesi "öteki" saymışız! Kabullenmek ağrıma gidiyor doğrusu. Böyle yapmadık, doğru değil bu demek istiyorum. Bunu

bir tarih felsefesi ve dünya görüşü olarak, Batı bize karşı "oryantalizm" olarak uygulamışken; böyle bir gerçek içime dokunuyor. Tam tersine "bizden saymak" açısından fazla iyi niyetli davranmak gibi hatalara bile düşmüştük. Ne diyordu yeni Osmanlılar? "Despot padişahı devireceğiz. Bir bütün ülke kardeşliği içinde hepimiz yaşayacağız." Öyle mi oldu? Bizden olmadıklarını birileri çok kısa zamanda yüzümüze haykırıp, kafamıza danklatmadı mı? Bizi kendilerinden saydılar mı? Yoksa "bunların Avrupa'dan sürülmesi, Avrupa'nın bunlardan temizlenmesi lazım" mı dediler?

Ölçülü olmayı hiç sevmiyoruz. Değer ölçüsü kullanmak bize çok zor geliyor. Bazı kelimeleri çarpıcı desenler haline getiren vitrindeki söylem kumaşlarını moda göre seçiyor, moda göre kesip biçiyor, moda göre kullanıyoruz. Henüz kelimeden cümleye geçemedik; cümleler kurarak düşünce üretmenin çok çok uzağındayız.

Tolga GÜNDAY-2010

Bu yazı okuduğum araştırma olarak yayınlanan "Ele Geçirilemeyen Topraklar (Kuzey Kafkasya)" isimli eserden ve gerçek bir yaşam hikayesini anlatan "Portakalıma Dokunmayın" isimli kitaplardan esinlenilerek yazılmıştır. Birebir aynı olarak kitap cümlesi alınmamıştır. 20.12.2010

Aslına bağlı kalarak Prof.Dr. Zafer Karaer tarafından düzeltilmiştir...

İlk Adımın 92. Yılı...

İlk Adımın 92. Yılı...

Karanlık bir günde sabaha karşıydı. Sabaha karşıydı ama nice zamandır görmemişti kimseler aydınlığı. Erimekteydik gün be gün. Ne büyük acıydı. Ve bir sabah güneşin umudu pusluluğunda gizliyen, masmavi deniz kendi enginliğine eş bir gizle tanıştı. 16 Mayıs 1919... Emperyalizm kendi batağında, yurdun bütün değerleriyse ateşten gömlek giymekte. Bilmemekte tarih, bilmemekte kader gelecek olan aydınlığı, yaratandan başkası görmemekte henüz önü karanlık olan yarını. Ve o sabah... Güneşin ilk ışıklarından başka şahidi yoktu o büyük günün. Ne mutlu onun gözlerini gören denize... Ne mutlu onu taşıyan Bandırma Vapuruna... Selam olsun o gün doğan güneşe, selam olsun o yüreği taşıyan bedene... Vapurda yeni doğan gün gibi pırıl pırıl. O Büyük Komutan aklında özgürlük... 19 Mayıs 1919... Kurtuluşa ilk adım... İşte Büyük Milletin Büyük Yiğidi Samsun'da.

İnsanların gözlerindeki yorgunluğa aldırmadan anlattı mücadeleyi. Öyle ya, yeni uyanmakta olan Milletin mahmurluğunu üzerinden atma zamanıydı. Uyanmalıydı Samsun. Ve ilk defa tam bağımsızlıktan bahseden bir çift mavi gözle tanıştılar. Artık milli benliği göklere çıkarma vaktiydi.

Çok çalışılacak, aç kalınacak, susuz yatılacak, yavrunun kokusunu duymadan toprakla kucaklaşılacak; ancak her ne olursa olsun sonuç, "YA İSTİKLÂL YA ÖLÜM" olacaktı. Öyle de oldu zaten. Çünkü kocaman bir yürek değmişti yüreklere. Bir çift mavi gözün enginliği aslında umuda giden tek yoldu.

Gün geçtikçe o yolda yürüyenlerin sayısı artıyor, yürüyen sayısı arttıkça o yol daha da şanlanıyordu. Yüreğimiz zemherindeydi. Yoksulduk. Eskiydi giysimiz. Ama "ÜNİFORMAMIZDAKİ DELİK İNGİLİZLERİN DİZ BAĞI NİŞANINDAN ÇOK DAHA ONURLUYDU!" Üşümezdik.

Herkes bir kere daha iman etti kurtulacağımıza. Dünya emsali görülmemiş bir dirilişe şahitti. Vatan uğruna akıtılan kanı; bayrak

onur saydı da öpüp alına öyle dalgalandı. Trablusgarp'ın, Balkan'ın, Çanakkale'nin hakkı verildi. Bir zaman ölü bir orduyla savaşıyoruz diyenlerin elleri üç yılın sonunda bizi selamlayarak geçti.

Tam da bugün, Mustafa'm Kemal'im Bandırma Vapuru'ndan ineli 92 sene olmuş. 92 sene... Üç nesil...

Yılların tozu bu kutlu tarihin üstünü örtmeye yetmez elbet. Elbet 92 sene önce yanan kurtuluşun ışığı her ne olursa olsun, şüphesiz en karanlık gecenin içinde parlayacaktır. Ancak hani senelerin işgüzarlığı mıdır bilinmez, nereye sürüklendiğini bilmediğimiz uçurum kenarlarındayız bazen. Düşünüyorum Mustafa Kemal'im seni. Senin o günkü yüreğini düşünüyorum. İmkânlarını, onca çaresizlik içinde nasıl derde deva olduğunu... Zorla sürüklendiğim uçurumun kenarında seni görmeye çalışıyorum. Duyar gibiyim sesini. Böyle mi bıraktım diyorsun vatani.

"Verdiğimiz emeğin karşılığı bu muydu? Dünyanın sayılı ülkeleri arasına getirmişken sizi, siz yaşanılacak ülkeler arasında 83. mü oldunuz?

Ya siz gençliğim! Her şeyi sizin için yapmadık mı? Sen çocuk! Senin yaşını bile görememişti Çanakkale'deki Saka Hüseyin. Oysa bütün uğraşımdınız siz. Peki ya sen çocuk! Sen burada özgür dolaş diye kör bir kurşuna şehit gitti deden. Sarıkamış'ta orduya cephane yetiştirmek için yollara dökülen isimsiz 120 çocuğu hatırlar mısın? Ve nice gencecik fidanlar şehit gitmekte Güneydoğu'da hala...

Biz bir milletle beraber, yıkılmış bir imparatorluğun enkazından yeni bir devlet yarattık. Siz ne zaman uyanacaksınız ölüm uykunuzdan?"

Sonra Ata'm, karamsarlık bilmeyen varlığın bize güç verircesine haykırıyor. "Yine de bütün ümidim gençlikte. Unutmayın! Biz kurduk bu Cumhuriyeti onu yüceltecek olan sizsiniz. Beni anlayın gençliğim! Fikirlerimizi, mücadelemizi anlayın. Çalışın. Ve her ne olursa olsun; inkılaplarımın ve rejimin sahibi ve bekçisi olun. Siz ki,

ezelden beri hür yaşamış ve hür yaşayacak olansınız. Unutmayın!
İhtiyacınız olan güç, hala damarlarınızdaki asil kanda."

Kurtuluşa ilk adımın ardından 92 sene, üç nesil... Selam olsun o
gün doğan güneşe... Selam olsun onu taşıyan bedene... Selam
olsun şehitlere, Mustafa Kemal ATATÜRK'e...

Duygu BAŞKAN-2011

Aile Tipi Cezaevi...

Aile Tipi Cezaevi

Yetim büyümüştü biri
Babasını bile görmemişti
Ne yaşamıştı, ne etmişti
Hangi şeytan bilirdi
Açlık, yoksulluk, hastalık
Ve yanmayan soba
Tahta damlı ev
Olmayan elektrik
Kısaca bir dul ana
Ve üç beş yetim kardeş
Bilmezler yakışıklı baylar
Güzel bayanlar
70'li Türkiye'sinde
Bir çocuğun aç yattığını
Hem de ne uğruna
Hasta olduğunu
Babasını tanımadığını
Veya okula nasıl gittiğini
Altı delik lastik ayakkabısını
Üstü yamalı önlüğünü
Hiç mi hiç bilemezler
Kimlerin tepesinde yükseldiklerini
Güzel bayanlar, yakışıklı baylar
İşte böyleymiş oğlanın hali
Çoluğa, çocuğa karışana dek
Ve diğerleri
Küçük bir kız
Ayyaş bir baba

Gaddar bir ana
Tek bir palto
Bir çift pabuç
Belki üç parça da entari
Eşin dostun verdiği
Üstü yamalılardan yine
Ne utanmış babanın ayyaşlığından
Ne de karşı çıkabilmiş
Ananın gaddarlığına
Beş kardeş
Hep bir tasta yiyip
Hep bir tasla yıkanıp
Ve tek bir paltoyla geçirmişler
Bozkırın en soğuk aylarını
Büyüğüne hizmet edip
Küçüğüne sahip çıkarak
Ne bir çocuk
Ne de genç kız gibi değil
Evin hademesi gibi
Dört duvar arasında
Sanki kaderi o zamandan yazılmışçasına
Yaşayıp gitmiş
Koklayamadığı
Duyamadığı ve
Dokunamadığı ne varsa
Çamaşır suyundan gayrisini
Hiç öğrenmemiş
Ve bir gün bu oğlanla kız
Aynı yokluktan gelme
Aynı bayramda mutlu

Dini dili ırkı aynı
Ki yokluk anlamaz dinden dilden
Ve de ırktan
Bir evde bir başlarına kalakalmışlar
Öyle uygun görmüşler büyükleri
Birbirine yabancı iki beden
Ne düşünür ne eder
Kim bilir
Bir gün aynı yatakta
Genç bir kız ve bir oğlan
Birbirine yabancı
Ve hep yabancı kalacak
Neyse efendim
Bulmuşlar yolunu sonunda
Birlikte yaşamının
Birisi evin mahkûmu olmuş
Diğeri de gardiyan
Gardiyan mahkûm kadar esir olmuş hayata
Mahkûm gardiyan kadar özgürmüş aslında
Fakat hayat
Onları bu kılığa sokmuş
Yıllarca ne mahkûmun sesi dört duvarın ötesine gidebilmiş
Ne de gardiyanın sesi mahkûmun koğuşuna
Birlikte yokluğu aşmışlar
Ama mutluluğa ulaşamamışlar
Çünkü hayat onlara, Sevgiyi unutturmuş...

Ahmet Eren HEZER-2011

ŞİİRLER

Hayatı Doya Doya Yaşa!..

Hayatı Doya Doya Yaşa!..

Ne kadar koşarsan koş
Ayakların hep kara toprak
Hayatı doya, doya yaşa
Yanına kalmayacak tek yaprak

Yaptıklarının yanına kâr
Üzsen üzülsen ne çıkar
Hayatı doya, doya yaşa
Nede olsa son toprak

Ölüm kapıda zaten her an
İncitmeden tek can
Hayatı doya, doya yaşa
Nasıl mutlu isen öyle devam

Gülmek olsun üzülmek asla
İnsan ne ister hayattan başka
Hayatı doya, doya yaşa
Dönüş yok hiç başa.

Onur DEMİR-2011

Yalnızlığım!...

Yalnızlığım!...

Seni benden alıyorlar zamansız
Gönlümün kıyılarında
Gizli manzaralarımın yitik duvarlarında duran o korkularını
Yarattığın izleri siliyorlar zorla
İnadına savaşmak hissediş uğruna işe yaramıyor bu yerde
Sözüm geçmiyor hiçbir güce satırlara geçtiği gibi
Ve gönlünün sahilinde dolaştığım gibi rahat değil burası
Korkuyorum evet hem de çok...

Aldırışlara aldırmamak en büyük inancımdı
Artık ona da inanmıyorum burayı gördükçe
Ve hissettikçe yok oluşları nefesimin
Yok oluyorum bitişe yaklaşmış olarak
Duruyorum güvensizce.

İhtiyacım olanın yanımda olması ne acı
Zaman tutarsızlığı da bir o kadar öyle
İssız karşılamalar sarsıyor beni
Bitiyorum... Bileniyorum;
Bu bitişin
Hiç olmadığı kadar yok çaresi...

Seda IŞIK-2008

S(B)en-ce...

S(B) en-ce...

Sevmek,
Rüzgârın senin kokunu getirmesi
Yılların biriktirdiği yalnızlığımı
Ve acılara hasretle tutunup
Ele geçirilmeyen varlığını
İnsanca tüm benliğimle sevmek

Beklemek...
Günlerin, ayların, yılların
Yüreğimdeki sızıları katmerleyen
Her bakışta yokluğunu var eden
Her gülüşte seninle bakan sensiz hayat
Beklemek, dostum, beklemek...

Gelmeyeceğini bile bile
İçinde o direnişi, o masum çocuğu sana büyüten
Titreyişlerin mum ışığında, senin edanı düşünüp
İliklerine kadar ıslanmak alevinde

Düşündüğünü bile bile
Senin yerine de düşünebilmek
Tüm yükü omuzlarına almak isteyen fedakârlıkla
Sevmek, beklemek, düşünmek

Seni...

Yalnız seni...

Seda IŞIK-2010

Emin misin?

Emin misin?

Yağmurun bir gün dinmeyeceğinden,
Hiç bitmez görünen hayat ırmağının bir gün kuruyacağından
Seni alıp diyardan diyara gezdirip rüzgârın durmayacağından
Emin misin?

Hep atan yüreğinin duruvermeyeceğinden
Gören gözlerinin hep göreceğinden,
Duyan kulakların hep duyacağından,
Emin misin?

Ben olmazsam olmaz dediğin işlerin olsa sensiz yapılamayacağından
Sen olmazsan dünyanın duruvereceğinden,
Seslendiğinde titrettim sandığın şu dağların hep emrinde olacağından
Emin misin?

Sana uzanan ellerin hep yanında olacağından
Yüreğini verdiklerin sırtlarını dönüp gitmeyeceğinden,
Yaratılmışların senden şikâyetçi olmadığından
Emin misin?

Yüreğinde ki ışıktan başkalarına da verebildiğinden
Karanlığın içinde kaybolup giden çıgıkları duyabildiğinden
Güzel bir hayat yaşadığından yapabileceğin her şeyi yaptığından
Bir kere daha Emin misin?

M. Münür ÇÖTEL-2009

ÖZDEYİŞLER

Hayatta başarı akla değil azme dayanır.

Dert daima insana yol gösterir.

İnsana zararı en şiddetli olan şeyin ne olduğunu bilmek istedim.
Bunun boşa geçen zaman olduğunu anladım.

Güçlü insan ortamı kendi meydana getirir. Zayıf insan ise bu ortama uyum göstermek zorunda kalır.

Hayat yolunda önümüze çıkan her engeli yaşamımızı biraz daha geliştirebilmek için elimize geçen birer fırsattır.

Hayat hakkını verdikçe güzeldir.

Eş seçmek kitap seçmeğe benzer. İyi tasarlanmış bir kapak ve cilt ilginizi çekebilir. Muhtevası sağlam olmadıkça sonunu getirmek zordur.

Sürekli çalış hareketli ol. Çünkü akan su donmaz.

Çocuklarımızı kuzu gibi yetiştirmeyelim ileride koyun gibi güdülmesinler.

Akıllı olmasan alçakgönüllü olabilirsiniz. Ama alçak gönüllü olmadan akıllı olamazsın.

Başkalarını azarlar gibi kendini azarla kendini affeder gibi başkalarını affet.

Bildiğini bilenin arkasından gidiniz. Bildiğini bilmeyeni uyarınız.

Bilmediğini bilene öğretiniz. Bilmediğini bilmeyenden kaçınız.

Nasihat dünyanın en pahalı hazineleri kadar kıymetli olduğu halde ucuza satılır.

Parasını kayıp eden adam bir şeyini kayıp etmiştir.

Namusunu kayıp eden adam çok şeyini kaybetmiştir.

Arkadaşlıkta menfaatler ve zevkler dostlukta ise felaketler ve kederler müşterektir.

Fakir insan malı az olan değil arzusu çok olandır.
Her şeyin hayırlısı yenisidir; fakat dostun hayırlısı eski olandır.
Hiçbir şey elde edilince hayalde olduğu kadar güzel kalmaz.
Gençliğin ruhunu işlemeyen bir tarla gibi kendi haline bırakırsanız,
orada ısırğanlar dikenler biter.
İnsanı arşınla değil akılla ölçmeli
Bir güvercin kargalarla yakınlık kurarsa tüyleri değil yüreği kararır.
Dünyada her şeye lazım; ama ne lazım?

M. Münür ÇÖTEL-2009

Son Söz

Öğrencilerime ait bu yazıların, dolayısı ile yarışmaların devamı gelecek, Fakültemde her yıl *"Düşünenlerin Düşündürdükleri"* kompozisyon yarışmasını sürdürmeye çalışacağım. Fiili görev süremi 2017 yılında dolduruyorum, bu tarihten sonra da aynı şekilde yarışmayı devam ettirmek ve kalıcı, geleneksel hale dönüşmesini sağlamak en büyük dileğimdir. Hatta bu yarışmanın sadece Ankara Üniversitesi Veteriner Fakültesi ile sınırlı kalmayarak ülkedeki bütün Veteriner Fakültelerini içine alacak şekilde genişletilerek yapılması ise daha da büyük arzumdur. Saygılarımla...

Zafer Karaer

Bu kitap, Türkiye'de üniversitelerde 1980 sonrası bilimsellikte birlikte yok olan sosyalliği geliştirmek amacıyla Ankara Üniversitesi Veteriner Fakültesi Parazitoloji Anabilim Dalı öğretim üyesi Prof.Dr. Zafer Karaer'in öğrencilerine 2003 yılından itibaren her yıl *"ülke ve mesleğin bugünü, yarını ile ilgili ya da serbest herhangi bir konuda"* başlangıçta sadece yazılı ödev olarak verilen, son dört yılda ise *"Düşünenlerin Düşündürdükleri"* adı altında aynı zamanda bir makale yarışması haline dönüştürülerek toplanan yüzlerce yazıdan seçilenlerin bir araya getirilmesi ile Prof.Dr. Zafer Karaer tarafından hazırlanmış ve **"2011 Dünya Veteriner Hekimliği Yılı"** ile **"2011 Türkiye Mehmet Âkif Ersoy Yılı"**na ithaf edilmiştir.

Prof.Dr. Zafer Karaer 1950 yılında Ankara'da doğmuş, Yalvaç (Isparta) nüfusuna kayıtlı olan Karaer, ilk ve orta öğrenimini Ankara'da tamamlamış, 1974 yılında Ankara Üniversitesi Veteriner Fakültesini bitirdikten sonra, 2 yıl Şanlı Urfa'da merkez veteriner hekimi olarak çalışmış ve 1976 Yılında adı geçen Fakültenin Protozooloji ve Entomoloji Kürsüsüne asistan olarak girmiştir. Halen aynı fakültede çalışma hayatını sürdüren Karaer'in bilim alanı ile ilgili iki kitap editörlüğü, yurt içi ve yurt dışı dergi ve kitaplarda yayımlanan pek çok bilimsel ve sosyal içerikli eserleri bulunmaktadır.

Ayrıca üniversitelerdeki sorunlardan yola çıkarak ülkemizin ve toplumumuzun içinde bulunduğu durumun tahlili, mevcut ülkesel sorunların kaynağı, çözüm yolları, özellikle bu sorunlara çözüm üretmesi beklenen üniversitelerin nasıl çözümsüzlük üreten kurumlar haline dönüştüğü ile ilgili çoğu bazı dergilerde yayımlanmış sosyal ve güncel konu içerikli yazılarının bir araya getirilmesiyle hazırlanmış *"Penceremden Üniversite Gerçekleri ve Ülkem"* başlıklı kitabı bulunmaktadır.

Dr. Karaer Evli ve iki oğlu, şimdilik bir kızı (*gelini*) ve şimdilik *"Deniz"* isminde bir torunu vardır.

